

APPROVED BY THE TEXT-BOOK COMMITTEE
Vide Fort St. George Gazette 19-11-29 page 603

CHANDRAGUPTA

No: 667

84

BY

PANDIT SIROMANI V. KRISHNAMACHARIAR

Senior Pandit, Government Oriental Manuscripts Library, Madras,
and author of

BAPPABHATTICARITA

IN SANSKRIT.

THE EDUCATIONAL PUBLISHING CO.,

GEORGE TOWN :: :: MADRAS

٤٤.

667

சந்திர குப்தர்

பண்டித சிரோமணி
வே. கிருஷ்ணமாசாரியர்
இயற்றியது

எடுகேஷனல் பப்ளிஷிங் கம்பெனி,
ஜார்ஜ் டவுன், சேன்னை.

1938

விலை அணு 4.

ಕೆ.ಬಿ.ಪಿ.ವರ್ಕಸ್

ಕೆ.ಬಿ.ಪಿ.ವರ್ಕಸ್
ಕೆ.ಬಿ.ಪಿ.ವರ್ಕಸ್
ಕೆ.ಬಿ.ಪಿ.ವರ್ಕಸ್

KABEER PRINTING WORKS
195, HIGH ROAD, TRIPPLICANE.

ಕೆ.ಬಿ.ಪಿ.ವರ್ಕಸ್
ಕೆ.ಬಿ.ಪಿ.ವರ್ಕಸ್
ಕೆ.ಬಿ.ಪಿ.ವರ್ಕಸ್
ಕೆ.ಬಿ.ಪಿ.ವರ್ಕಸ್

முகவுரை

சந்திர குப்தர், மற்றக் கதா நாயகர்களைப் போலல்லாமல், இந்து தேச சரித்திரத்தில் முக்கியமாய்க் கவனிக்க வேண்டிய ஒரு மகா வீர புருஷர். இவர் கி. மு. 316-ஆம் ஆண்டு முதல் 292-ஆம் ஆண்டு வரையில் மகத தேசத்தை ஆண்டு வந்தார்; கிரீஸ் தேசத்து ஸெல்யூகஸ் என்பவருடன் போர் புரிந்து, முடிவில் சமாதானம் செய்து கொண்டு, அவருடைய புதல்வியை மணம் புரிந்துகொண்டார். உலக முழுதும் புத்த மதத்தைப் பரவச் செய்த அசோகர் இவருக்குப் பேரப்பிள்ளையாவார்.

சந்திர குப்தர் மகத தேசத்தைப் பெறுவதற்கு விஷ்ணு குப்தர் என்ற அந்தணர் மந்திரியாக இருந்துதவினார். விஷ்ணு குப்தரது புத்தியின் வன்மை இந்நூலைப் படிப்பவர்களுக்கு இனிது விளங்கும். விஷ்ணு குப்தருக்குச் சாணக்கியர், கோடில்லியர் என்னும் வேறு பெயர்களுமுண்டு. இவரே வாத்ஸ்யாயனர் என்ற மற்றொரு பெயருடையவரென்றும், இவரே வடமொழியில் காம சூத்திரமென்ற நூலையும் கௌதம மாமுனியியற்றிய நியாய சூத்திரங்களுக்கு உரையையும் எழுதினாரென்றும் சரித்திரப் புலவர்கள் கூறுவார்கள்.

நந்தர்களுக்குப் பிறகு சந்திர குப்தர் அரசரான வகையையும், அதற்கு உதவி புரிந்த சாணக்கியரின் தந்திரங்களின் மேன்மையையும், விசாக தத்தர் என்ற மகாகவி, வடமொழியில் முத்திரா ராக்ஷஸம் என்னும் நாடகத்

தில் மிக அழகாய் வெளியிட்டிருக்கிறார் இந்நாடகம் கி. பி. ஆறாம் நூற்றாண்டில் எழுதப்பட்டது. இக்கதையைச் சிறுவர்களும் எளிதில் உணரும்பொருட்டு, இச்சிறு நூல் எளிய தமிழ் நடையில் எழுதப்பட்டிருக்கின்றது. இந்நூலைப் படிக்கும் சிறுவர்களுக்குப் புத்திக் கூர்மையும் மனமகிழ்ச்சியும் உண்டாகுமென்பது திண்ணம். அந்நாடகத்தைப் பின் பற்றியே இக்கதை எழுதப்பட்டிருக்கிறது. சில இடங்களில் நாடகத்திலிருப்பதுபோல் சம்பாஷணை வடிவிலேயே கதை வரையப்பட்டிருக்கின்றது. இந்நூலில் சிறுவர்களுக்கு நன்னடக்கையைப் போதிக்குமாறு பொறுமை கொள்ளலாகாது என்பதற்கும் பிறருக்குத் தீங்கு நினைக்கலாகாதென்பதற்கும் உதாரணமான கதைப் பகுதிகள் அடங்கி இருக்கின்றன. ஆகவே, இந்நூல் சிறுவர்களுக்கு அழுதத்தை ஊட்டி வளர்க்கும் அன்ணையைப் போலச் சாலவும் அவசியமானதென்று திடமாய்ச் சொல்லலாம்.

உள்ளுறை

எண்	பக்கம்
1. இல் வாழ்க்கையே நல் வாழ்க்கை.	... 9
2. பொறுமையின் கொடுமை	... 11
3. 'கடவுளை நம்பினோர் கைவிடப்படார்.'	... 20
4. 'கேடு வரும் பின்னே, மதி கெட்டு வரும் முன்னே.'	... 26
5. நல்வழி நடப்போர்க்கு ஞாலம் துணை.	... 33
6. தீயர்களுக்குச் சகோதரனும் உதவ மாட்டான்.	... 38
7. 'கெடுவான் கேடு நினைப்பான்.'	... 42
8. 'புத்திமானே பலவான்.'	... 52
9. ராக்ஷஸன் சந்திர குப்தருக்கு மந்திரியாதல்	... 59

கதா பாத்திரங்கள்

சர்வார்த்த சித்தி	...	பாடலி புரத்தின் அரசன்
ராக்ஷஸன்	...	நந்தர்களின் முக்கிய மந்திரி
முரை	...	சர்வார்த்த சித்தியின் மனைவி
சனந்தை	...	சர்வார்த்த சித்தியின் மற்றொரு மனைவி
நந்தர்கள்	...	சர்வார்த்த சித்திக்குச் சனந்தையினிடம் பிறந்த பிள்ளைகள்
மௌரியன்	...	சர்வார்த்த சித்திக்கு முரையினிடம் பிறந்த பிள்ளை
சந்திர குப்தர்	...	மௌரியனுடைய பிள்ளைகளுள் ஒருவர்
விசிகன்	...	நந்தர்களின் மற்றொரு மந்திரி
விஷ்ணு குப்தர்	...	ஒரு பிராமணர்; சந்திர குப்தருக்கு மந்திரி
சாணக்கியர்	...	விஷ்ணு குப்தருக்கு மற்றொரு பெயர்
இந்து சர்மன்	...	சாணக்கியருக்கு நண்பன் ; ஜைன சன்னியாசி வேடம் பூண்டு ஜீவ சித்தி என்ற பெயருடன் பாடலி புரம் சென்றவன்
ஜீவ சித்தி	...	ஜைனத் துறவி வேடம் பூண்ட இந்து சர்மன்
கிராதன்	...	வேடர் தலைவன்
பர்வதகன்	...	மிலேச்ச தேசத்தரசன்
விரோதகன்	...	பர்வதகனுக்குத் தம்பி
மலயகேது	...	பர்வதகன் பிள்ளை
பாகுராயணன்	...	பர்வதகன் மந்திரி

சந்திர குப்தர்

1. இல் வாழ்க்கையே நல் வாழ்க்கை.

நில மகளுக்கு ஓர் அணியாய் விளங்கும் இப்பரத கண்டத்தின்கண் மகதம் என்றொரு தேசமுளது. இது வங்க தேசத்திற்குக் குடத்சையிலுள்ளது; உயர் குலத்தில் தோன்றிய மன்னர்களால் வமிச பரம்பரையாய் ஆளப் பெற்றது. இதன் பெயர் இதிகாச புராணங்களிலும் காணப்படுகிறதென்றால், இது பண்டைக்காலத்திற்குரியது என்பதை விரித்துரைக்கவும் வேண்டுமோ? இத்தேசத்திற்குப் பாடலீ புத்திரம் என்பது தலை நகர். இந்நகரத்திற்குப் பாடலீ புரம், குசும புரம் எனும் வேறு பெயர்களுமுண்டு. நீர் வளம், நில வளம் பொருந்திச் செல்வத்தில் அளகாபுரியை வென்றதற்கு அறிகுறிபோல இந்நகரமெங்கும் வெற்றித் தூண்களும், வெற்றிக் கொடிகளும் நாட்டப்பட்டுப் பார்ப்பவர்களின் கண்களைக் கவர்ந்தன. சுருங்கக் கூறின், இந்நகரம் பூலோக சொர்க்கமென்றே சொல்லலாம். இந்நகரம், சோணையும் கங்கையும் கூடுமிடத்திற்கு அருகிலுள்ளது; சுமார் 1600 ஆண்டுகளுக்கு முன் இதன் பெரும்பாகம் கங்கையின் பெருவெள்ளத்தினால் அழிவுற்றது. எஞ்சிய சிறு பாகமே தற்காலத்தில் பாட்டு எனும் பெயரால் வழங்கப்படுகின்றது.

கி. மு. மூன்றாம் நூற்றாண்டில் சர்வார்த்த சித்தி என்ற ஓராசன் இந்நகரை மனு நீதி தவறாமல் ஆண்டு வந்

தான். தேவேந்திரனுக்கு வியாழனைப் போலவும், மகா பவிக்கு வெள்ளியைப் போலவும் அவ்வரசனுக்கு ராக்ஷஸன் என்ற ஓர் அமைச்சனிருந்தான். அவன் பொருள் நூலில் மிக வல்லவன். எனினும், அரசியல் விஷயத்தில் அவன் எண்ணம் மிகக் கொடூரமானதாயிருந்ததுபற்றி அவன் ராக்ஷஸன் என்று வழங்கப்பட்டான்.

அரசனுக்கு முரை, சுனந்தை என்னும் இரு மனைவிகளிருந்தார்கள். முரைக்கு மௌரியன் என்னும் ஒரு புதல்வன் பிறந்தான். அவன் மிகவும் நற்குணம் பொருந்தியவன்; புத்தி நுட்பமுடையவன். சுனந்தைக்கு ஒன்பது புதல்வர் பிறந்தனர். அவர்கள் எண்ணிக்கையால் அவர்களை நவ நந்தர்கள் என்று சொல்வது வழக்கம். நவ என்னும் பதத்திற்கு வடமொழியில் ஒன்பதென்பது பொருள். நவ நந்தர்கள் தக்க பிராயம் அடைந்ததும், சர்வார்த்த சித்தி அவர்களை மகத தேசத்திற்கு மன்னர் களாகவும், மௌரியனைப் படைத் தலைவனாகவும் ஏற்படுத்தினான். நாளடைவில் மௌரியனுக்கு நூறு பிள்ளைகள் பிறந்தார்கள். அந்நூறு மக்களும் தூய குணங்கள் வாய்ந்தவர்களெனினும், அவர்களுள் இறுதிப் புதல்வரான சந்திர குப்தர் அச்சமின்றிப் பகைவர் படைகளிற் புகுந்து எதிரிகளை முறியடிக்கும் திறமையுடையவரும், அதற்கேற்ற புத்தி நுட்பமும் உற்சாகமும் பொருந்தியவரும், கலைகளனைத்தும் கற்று அவற்றில் விசேடப் பயிற்சி பெற்றவரும், எண்ணற்ற கோதிலா நற்குணக் கடலுமாவர். தீய குணங்களுள் ஒன்றேனும் அவரிடம் காண்பதரிது. அவர் சீபி, நகுஷன், பிருது முதலிய சக்கரவர்த்திகள் பெற்ற பெரும்புகழைத் தம் இளமைப் பருவத்திலேயே பெற்றார்.

இவ்விதம் பத்துப் புதல்வர்களுடனும் நூறு பேரன் மார்களுடனும் கூடி, சர்வார்த்த சித்தி மன்னன் எவ்வகையிலும் குறைவிலா மகிழ்ச்சியையடைந்தான்.

இளைஞர்களே, இத்தகைய நற்செய்திகளைச் செவியுற நமக்கு எவ்வளவு மகிழ்ச்சி உண்டாகின்றது! பிறர் நன்கு வாழக் கேட்டு நாம் எப்போதும் களிப்படைய வேண்டும்; பிறர் தழைத்து வாழக் கேட்டுப் பொறுமை கொள்வது மிகவும் கெட்டதே.

2. பொறுமையின் கோமை

மாற்றாந்தாய் மகனாகிய மௌரியன் தன் நூறு புதல்வர்களுடன் மன பகிழ்ந்து வாழ்வது நவநந்தர்களுக்குப் பொறுக்கவில்லை. கொடியவர்கள் பிறருடைய, அவருள்ளும், உற்றருடைய நல்வாழ்க்கையையும் மனக்களிப்பையும் கண் குளிரப் பார்ப்பார்களா? கண்ணோய்க்காரர்கள் கதிரவன் கதிரகளைக் கண்களால் காண்பார்களா?

சந்திர குப்தருடைய அரிய குணங்களைக் கண்டு குடிகளானவரும் அவரிடம் கௌரவமும் அன்பும் பாராட்டினார்கள். நாளடைவில் சந்திர குப்தருக்கும் குடிகளுக்கும் எவராலும் எவ்விதத்திலும் மறுக்கவொண்ணா நேயமும் அன்பும் மேலிட்டன. பாடலி புரத்திலுள்ள மக்களெல்லோரும் சந்திர குப்தரைத் தங்களாவி எனவே எண்ணி இருந்தார்கள். சந்திர குப்தரும் தம் குடிகளெல்லோரையும் தம்முயிர் போலவே நினைத்திருந்தார். இங்ஙனம் இரு பக்கத்தாரும் மனமொத்திருந்தமைக்குக் காரணம், அவ்வவர் மனமேயாகும். உவகையென்னும் பஞ்சிழையினால் இரு பக்கத்தினருடைய மனங்களும் ஒன்றே

டொன்று வேறுபடாவண்ணம் கூட்டித் தைக்கப்பட்டவை போலும்.

உலகத்திலுள்ள பொருள்களிற் சிலவற்றை ஒன்றோ டொன்று சேர்த்து வைப்பது அன்பே. அஃது இவ்வித மானதென வெளியில் விரித்துரைக்க முடியாது. முன்னர் முகமறியா இருவர் முதன்முதலில் சந்திக்கும் பொழுதே அவ்விருவர்க்கும் ஒரு வகையான மனக்களிப்பு உண்டாவ தைக் காண்கிறோமல்லவா? அதற்குக் காரணம் யாதென் பதை அவர்களே அறியமாட்டார்கள். இரவில் மதியுதிக்குங்கால் அல்லிப் பூக்கள் மலர்வதற்கும், கதிரவன் கதிர்களால் கமலங்கள் களிப்புறுவதற்கும் வெளிப்படையான காரணம் யாதெனச் சொல்ல முடியும்?

நந்தர்களோ, தனத்தாலும் யெளவனத்தாலும் மிக்க செருக்குண்டு மதங்கொண்ட யானைகளைப்போலத் திரிந்த மையால், குடிகளனைவரும் அவர்களிடம் வெறுப்புக் கொண்டார்கள். அதனால், நந்தர்களிடம் குடிகொண்டிருந்த பொறுமை காற்றுடன் கூடிய காட்டுத் தீப்போல வளர்ந்தது. காட்டிலுண்டான தீயானது காட்டையே அழிப்பதுபோல, நந்தர்களிடமுண்டான பொறுமை நந்தர்களுையே அழிக்க ஏதுவாயிற்று.

சந்திர குப்தர் உயிரோடிருந்தால் தங்களுடைய இராச்சியத்தைக் கைப்பற்றிக்கொள்வார் என்ற அச்சம் நந்தர்களின் மனத்தில் தோன்றியது. அதனால், அவர்கள் சந்திர குப்தரைக் கொன்றுவிடுவதே ஏற்றதென நிச்சயித்தார்கள். உடனே அவர்கள் அமைச்சனாகிய ராக்ஷஸனை வரவழைத்துத் தங்களுடைய உறுதியை அவனுக்கு அறிவித்து, அதற்கேற்ற தந்திரம் யாதென அவனை வின

வினார்கள். அமைச்சன் ராஷ்ட்ரன் என்ற தனது பெயருக்கேற்றவாறு பதில் கூறினான் : ‘மன்னர்களே, உங்கள் மனத்தில் தோன்றினவாறே எனது மனத்திலும் தோன்றியது. மன்னரும் அமைச்சரும் ஒரு மனப்பட்டிருத்தலே அரசாட்சியின் மேனோக்குக்கு ஏதுவாகும். உங்கள் இராச்சியத்திற்கு ஒரு குறைவும் நேரிடாதென்பது திண்ணம். நீங்கள் உறுதிக்கொண்ட விஷயத்தைச் செய்து முடிக்க வேண்டுவது அவசியமே. இல்லத்தின் புறக்கடையில் வளரும் விடக்கொடியைக் கணமேனும் அசட்டை செய்யாமல் உடனே களைந்தெறிய வேண்டாவோ? அவநீண்டிய விரலை உடனே அறுத்தெறிய வேண்டாவோ? வேந்தர்களே, நீங்கள் அறியா விடயமெதுவுமின்று. சகல கலா வல்லவர்களான குருமார்களிடம் அரசு நீதியைப் பயின்றிருக்கிறீர்கள்; இயற்கையிலேயே புத்திக்கூர்மையில் தேவ குருவுக்கொப்பானவர்கள் எனினும், பின் வரும் விடயத்தை உங்களுக்கு யான் ஞாபகப்படுத்துகிறேனெயன்றிப் புதியதாய் ஒன்றுங் கற்பிக்கவில்லை:

“அரசர்காள், உலகில் பகைவர்கள் இயற்கைப் பகைவர்களெனவும், காரியப்பகைவர்களெனவும் இரு வகைப்படுவார்கள். மாற்றாந்தாய் பிள்ளைகள், சிற்றப்பன் பெரியப்பன் பிள்ளைகள் முதலானோர் இயற்கைப் பகைவர்களாவார்கள். அவர்களுக்கு எத்தனை உதவிகள் செய்தாலும், அவையெல்லாம் நீற்றிலிட்ட ஆகுதிபோலாகும். அவர்களிடம் நேயம் பாராட்டுகிறவர்கள் பாம்புக்குப் பாலூட்டி வளர்ப்போர் பெறும் பேற்றையே பெறுவார்கள். வேண்டாக் காரியங்களைச் செய்வதால் ஏற்படும் பகைஞர்கள் காரியப்பகைவர்களாவார்கள். அவர்கள் இயற்கைப் பகைவர்களைப் போல அவ்வளவு கொடியவர்களல்லர். அவர்

கள் பின்பு ஒருகால் நண்பர்களாக மாறினாலும் மாறக் கூடும். மௌரியனும், அவன் புதல்வர்களும் உங்களுக்கு இயற்கைப் பகைவர்களே. எதிரிகள் தழைத்தோங்குவதை அசட்டை செய்பவன், காற்று வீசும்போது வைக்கோற்போரில் தீ வைத்துக் காற்று வாதையில் அதனருகில் படுத்துறங்குகின்றவனுக்கு ஒப்பாவான். பகைவரனைவரையும் நினைத்த போதே விண்ணுலகுக்கு அனுப்பிவிட வேண்டும். அவர்களுள் ஒருவன் எஞ்சியிருந்தாலும், துன்பத்தை விளைப்பான் என்பதில் ஐயமின்று. பகைவன் பலவீனனென்று எண்ணி, அவனிடம் தயை பாராட்டுகிறவர்கள் உலகத்தில் இகழ்ச்சியையும் துன்பத்தையும் பெறுவார்கள். பலவீனமான மிருகமென்றெண்ணி மானை மடியில் வைத்துக்கொண்ட மதி, மீருகாங்கன் என்ற பெயரைப் பெற்றான். கண்ணாற்கண்டதும் அதன்மேல் பாய்ந்து அதன் ஆவியை வாங்கும் சிங்கம், மிருகேந்திரன் என்ற பெயரைப் பெற்றது. ஆகையால், வேந்தர்களே, நீங்கள் எண்ணியவண்ணம் சந்திர குப்தனை மாத்திரம் வதைத்தல் போதாது; மௌரியனையும், அவன் நூறு புதல்வர்களுடன் உயிர் துறக்கச் செய்வது அவசியமாகும். இதற்கு மேல் மன்னர்களுடைய மனமே பிரமாணம்.”

இம்மாதிரி கூறிய அமைச்சனை ராசூஸன் எனக் கூற என்ன தடை? மாற்றாந்தாய் மக்களெல்லோரும் இயற்கைப் பகைவர்களென்று கூறுவது தகுமா? இராம பிரானுக்கு இலக்குமண பரத சத்துருக்கினர்கள் மாற்றாந்தாய் மக்களல்லவோ? அவர்களது மனோபாவம் இராமச் சந்திரனிடமும், இராமச் சந்திரனது மனோபாவம் அவர்களிடமும் எவ்வாறிருந்தனவென்பதை இவ்வமைச்சன் அறிந்திலன் போலும்! இராகவன் கானகமெழுந்தருளிய

துயரத்தால் பாதன் சடையும் மரவுரியுந் தரித்திருந்ததும், பாதனை விட்டுப் பிரிந்ததால் காசுத்தன் நீராட்டத்திலும் மனமின்றிக் காட்டிற்றிரிந்ததும் உலகறிந்தவைகளல்லவா? இங்ஙனமிருக்க, முரண்பட்டு அமைச்சனுரைத்ததும், மன்னர்கள் அம்மொழியை ஊக்கத்துடன் கேட்டதும் விந்தையல்லவா? கேடு நெருங்குந் தருணத்தில் மதியும் மாறுமல்லவா? நந்தர் சீக்கிரத்தில் அழிவுறப் போகின்றனர் என்பதற்கு இதுவே போதுமான அறிகுறி அன்றோ?

வேந்தர்களும் மந்திரியின் மொழியைக் கேட்டு மனமகிழ்ந்தார்கள்; ராக்ஷஸனது நீதி வல்லமையை மெச்சினார்கள். உலகத்தில் செவிக்கின்பமாயுரைப்பவர்கள் எப்பொழுதும் எளிதில் கிடைப்பார்கள்; செவிக்கின்பமாயில்லாதிருந்தும் உண்மையில் நன்மையை விளைக்கக்கூடிய மொழியை உரைப்பவர்கள் எளிதில் கிடைக்கமாட்டார்கள். ஆகையால், மன்னர்கள் களிக்க அமைச்சன் உரைத்ததும், அம்மொழியைக் கேட்டு மன்னர்கள் களித்ததும் உலக இயல்பே.

அரசர்களும், அமைச்சன் மொழிக்கிணங்கி, அதற்கேற்ற விரகையும் கலந்து ஆலோசித்து, ஒருவாறு உறுதி செய்தார்கள். பிறறைத் தினமே நிலவறையொன்றைக் கட்டுவித்து, அதனை நன்கு சிங்காரிப்பித்து, அதையே சபா மண்டபமாக்கிக்கொண்டார்கள்; அதனுள் அமர்ந்து மௌரியனுடனும் அவன் புதல்வர்களுடனும் அரசியல் விஷயங்களை ஆலோசித்து வந்தார்கள்.

இங்ஙனம் சில நாட்கள் கழிந்ததும் ஒரு நாள் வழக்கப்படி சபைக்கு வர வேண்டுமென மௌரியனுக்கும்

அவன் புதல்வர்களுக்கும் உத்தரவு பிறப்பிக்கப்பட்டது. வழக்கம்போல மௌரியனும் பிள்ளைகளுடன் சபாமண்ட பத்திற்குப் புறப்பட்டான். ஆனால், என்றைக்கும்போலல்லாமல் அன்றைத்தினம் அவர்களுடைய மனத்திற் குழப்ப முண்டாயிற்று. ஆகையால், அவர்கள், “இதற்குக் காரணம் எது?” எனச் சற்று நிதானித்து நின்று யோசித்தார்கள். அவர்களுக்கு ஒன்றும் புலப்படவில்லை; பிறகு மனத்தைத் திடப்படுத்திக்கொண்டு மீண்டும் சபைக்குப் புறப்பட்டார்கள்; நமனால் அழைக்கப்பட்டவர்கள்போலச் சற்று விரைவாகவே வாகனம் ஏற வந்தார்கள். சிலருக்குக் கால் இடறியது; சிலர் கையிலேந்திய வாள் நழுவிக்கீழே விழுந்தது; சிரத்திலணிந்த பாகை நழுவித் தரையில் புரண்டது; இடக்கண்ணும் இடக்கையும் படபடவென்று துடித்தன. பூனைகள் வழியிற் குறுக்கிட்டோடின. வெளியே போவார் வருவார் ஒருவரையொருவர், ‘எங்கே செல்கின்றாய்? சற்றிரு, யானும் வருகின்றேன்,’ என்று கூப்பிட்டிடுச் சொல்லினர் சிலர் தும்மினர். சிலர் இருமினர். அவர்கள் இராதங்களில் அமர்ந்ததும், அவற்றிற் பூட்டிய பரிகளின் கண்களினின்றும் நீர் தாரை தாரையாகப் பெருகி வடிந்தது. தேர்ப்பாகன் கையிற் பிடித்த சாட்டை நழுவிக்கீழே விழுந்தது. கொடிகளின்மீது காகங்களும் கழுஞ்சுளும் வட்டமிட்டு உட்கார்ந்து கரைந்தன. இத்தகைய அவசகுனங்கள் பல தோன்றியும் இவற்றையுணர்ந்த மௌரியனுக்காவது அவன் புதல்வர்களுக்காவது இவற்றிற்கேற்ற சாந்தி செய்வோமென்றாவது சபைக்கு வர முடியவில்லை என்று சொல்லிவிடுவோமென்றாவது தோன்றவில்லை. மதி விதியின் பின் செல்லும் என்று பெரியோர் நவின்றனர். ஆகவே, அவர்கள் இத்தீ நிமித்தங்களில் ஒன்றையும்

கவனிக்காமலே விரைவாய் அரண்மனை நாடிச் சபை கூடும் நிலவறையுள் புகுந்தார்கள். உடனே அவ்வறையின் வழி பாறைகளால் மூடப்பட்டது. சுரங்கத்துட் சென்று சபை நடைபெறும் மண்டபத்தையனுசி நோக்குங்கால், அங்கு ஒருவருங் காணப்படவில்லை. சில கலங்களில் அற்ப உணவுகளும், சில விளக்குகளுமே காணப்பட்டன. அவற்றைக் கண்ட மௌரியர்களுக்கு ஆராத் துயரமும் அச்சமுமுண்டாயின. அவ்வுணவுகளும் தீபங்களும் தங்கனையழைப்பதற்காக நமனூலனுப்பப்பட்ட பொருள்களென்றே எண்ணினார்கள்; மினுக்கு மினுக்கென மினுக்கும் தீபங்கள், நொடிப்பொழுதில் தேகத்தைத் துறக்கவிருக்கும் தமதா வியை ஒத்திருக்கக் கண்டார்கள். ‘அந்தோ! நம்மை வதைப்பதற்காகவல்லவா நந்தர்கள் இச்சூழ்ச்சி செய்துள்ளார்கள்!’ என்று எண்ணித் திகைத்து நின்றார்கள். ‘இங்ஙனம் எல்லோரும் ஒருங்கே உயிர் துறக்க முற்பிறவியில் என்ன கொடிய செயல்களைச் செய்தனமோ!’ என்று கூறித் தங்கள் விதியை நொந்தார்கள்.

சந்திர குப்தர் இயற்கையிலேயே தைரியமும் உற்சாகமும் வாய்ந்தவர். ஆதலால், அவர் தமது துயரத்தை ஒருவாறு அடக்கிக்கொண்டு, தம் தந்தையைப் பார்த்து, ‘எம் அன்பார்ந்த தந்தையீர், நந்தர்களைப் போலத் தாங்களும் சர்வார்த்த சித்தி மன்னருக்கு மைந்தரல்லீரோ? நந்தர்களுக்கு முடி சூட்டியபோது அம்மன்னர் உமக்கெனச் சில கிராமங்களையாவது உரிமைப்படுத்தியிருக்க வேண்டாவோ? சர்வார்த்த சித்தி அப்படிச் செய்யாதது பெருங்கொடுமையேயாகும். நந்தர்களும், நாடு முழுதும் பெற்றும் நம்மிடம் அழுக்காறு பாராட்டுகிறார்கள். அவர்

களுக்குள்ள சீரிலும் செல்வாக்கிலும் சிறிதேனும் நமக்குள்ளதா? இங்ஙனமிருக்கக் காரணமின்றி நம்மைக் கொல்வதற்காக இச்சூழ்ச்சியைச் செய்துள்ளார்களே! ஊழ்வினையால் நாமும் இதில் சிக்கிக்கொண்டோமே! என்னே நம் விதி இருந்தவாறு! எனினும், இதைக்குறித்து வருந்துவதில் பயன் யாது? இனி நடக்க வேண்டு வனவற்றையே ஆலோசிக்கக் கடவோம். அணையானது பெருவெள்ளத்தால் மோதுண்டு சிதறிய பின்னும் அதை எண்ணி எண்ணி வருந்துவதால் வரும் பயன் யாது? உடைந்து போன அணையை உடனே சீர்படுத்த முயல வேண்டாவோ? இங்கு நமக்கு அளிக்கப்பட்டிருக்கும் உணவுகள் மிகவும் சொற்பமானவை; எல்லோரும் சேர்ந்துண்டால், ஒரு வேளைக்கே போதியதும் போதாதது மாயிருக்கும். இவற்றையுண்டு, மறு வேளை முதல் எல்லோரும் பசியினால் வருந்தி இறக்க வேண்டிவதே. ஆகவே, இவ்விஷயத்தில் எனக்குத் தோன்றுவதென் னெனில், இவ்வுணவு அனைத்தும் ஒருங்கே சேர்த்து நம் முள் ஒருவனிடம் கொடுப்போம். அவன் இவ்வுணவை உட்கொண்டு, பின்னும் சில காலம் உயிர்த்திருக்கக்கூடும். மற்றவர்களோ, எவ்விதத்திலும் இறக்க வேண்டியவர்களே. நம்முள், ஒருவனாவது உயிருடனிருந்தால், இச்சரங்கத்தை விட்டு வெளியேறுவதற்கு ஏதேனுமோர் உபாயத்தைத் தேடக்கூடும்; நந்தர்கள் செய்த பழிக்குப் பதிலும் செய்யக் கூடும். மனிதன் தனக்கு ஊழ் வினைகளால் நேர்ந்த துயரங் களைப் பொறுத்துக்கொண்டு உயிர்த்திருப்பின், சில் லாண்டுக்குப் பிறகாவது களிப்படையலாம். விதியின் செயலை யார் கண்டார்கள்? இன்று ஆண்டியாயிருப்பவன் நாளைக்கு உலகாரும் மன்னனாதலும் கூடும்; இன்று

மன்னனாயிருப்பவன் நாளைக்கு ஆண்டியாதலுங் கூடும்," என்று கூறினர்.

இதைக் கேட்ட அவர் தந்தையும், சகோதரர்களும், "குழந்தாய், நீ வயதிற் சிறியவனாயினும் புத்தியில் முதிர்ந்தவன். நின்னுரை இமையவராசிரியனுக்கும் வியப்பை உண்டாக்கக் கூடியது. உன்னிடத்தில் புத்திக் கூர்மையும், தைரியமும், வீரமும், உற்சாகமும் குடிகொண்டிருக்கின்றன. ஆகையால், நீயே நாமுறுதியிட்ட காரியத்தை நிறைவேற்ற வல்லவன்," என்றுரைத்து, உணவுகளை ஒருங்கு சேர்த்துச் சந்திர குப்தருக்கு அளித்தார்கள். சந்திர குப்தர், தந்தையும் சகோதரர்களும் உயிர் துறக்கப் பொறுக்கமாட்டாதவராயினும், அத்தருணத்தில் வேறு விரகொன்றுமில்லாமையாலும், நந்தர்கள் செய்த தீய செயலுக்குத்தக்க பதில் செய்ய வேண்டுமென்ற எண்ணம் திடமாய் இதயத்தில் குடிகொண்டிருந்தமையாலும், மனமில்லாமலே அவ்வுணவுகளை ஏற்றுக்கொண்டார். சில நாட்களுள் மற்றெல்லோரும் இறந்தனர். சந்திர குப்தர் மட்டும் இந்தக் கோரமான சம்பவத்தை விளைவித்த விதியை நொந்துகொண்டே பிழைத்திருந்தார். சில வேளை, தந்தையையும் சகோதரர்களையும் மிழந்த பின்னும் உயிர்த்திருத்தலால், தாம் கல் நெஞ்சரென்று தம்மைத்தாமே இகழ்ந்தார்; சில வேளை, 'அரச குலத்திலுதித்தவர்களுக்கு இத்தகைய துன்பங்களியற்கையிலேயே நேரக் கூடியவைகளே. அதனால், அதைரியங் கொள்ளல் புத்தியின்மை,' என மனத்தைத் திடப்படுத்தினார்; சில வேளை, "என்னே இது! என்ன காரியம் செய்தேன்? அன்பார்ந்த தந்தையும் சகோதரர்களும் மரிக்கக் கண்டிருந்தேனே! உலகத்தார் என்ன நினைப்பர்? 'சந்திர குப்தன் சுயகாரியப் புலி;

கொடிய நெஞ்சன் ; உடன் பிறந்தார்களைக் கொன்று விட்டுத் தான்மட்டும் பிழைத்திருந்தானே !' என்று எங்கும் தூற்றுவார்களே !'' என்று பெருங்காற்றிலகப் பட்ட வாழை மரம்போல நடுநடுங்கினார் ; சில வேளை, மதங் கொண்ட நந்தர்களைக் களைந்து, மேதினியில் அற நெறியை நிலை நிறுத்த வேண்டுமென்று உறுதிகொண்டார். முடிவாகத் தாம் எண்ணியவெண்ணம் நிறைவேறும் வண்ணம் அருள்புரிய வேண்டுமெனக் கருணைக் கடலான பரஞ்சோதியைத் தஞ்சமாக அடைந்தார்.

அழுக்காறு கொண்ட நந்தர்கள் செய்த கொடுஞ் செயலைக் கவனித்தீர்களா ? அச்செயலை நினைக்கும்போதே நம் மனம் பதைக்கின்றது. நந்தர்களுக்குத் தம் சகோதரனையும், அவன் புதல்வர்களையும் கொல்ல மனமெவ்வாறு துணிந்ததோ ! இதைப்போன்ற தீய செயல்களைச் செய்பவர்கள் ஒருகாலும் நன்மைபெறமாட்டார்கள். இவ்விதச் செயல்களில் நமது மனம் புகாவண்ணம் ஆராத அருளமுதம் பொதிந்த கடவுள் அருள் புரிவாராக.

3. 'கடவுளை நம்பினோர் கைவிடப்படார்.'

நந்தர்கள் மௌரியர்களை வஞ்சகத்தால் மாய்த்துவிட்டார்கள் என்ற செய்தி நீரில் தெளித்த எண்ணெய்த் துளிபோல நொடிப்பொழுதில் நாடெங்கும் பரவியது. இக்கொடிய செய்தியைச் செவியுற்ற யாவரும் கண்களில் நீர் ததும்பத் துயரமுற்றனர் ; நந்தர்களை வெறுத்தனர்.

வங்க தேசத்து மன்னன் இச்செய்தியின் உண்மையை அறிய விரும்பினான் ; உடனே அரக்கினால் ஒரு சிங்கத்தைச் செய்வித்தான். அது சிற்பியின் திறமையினால்

உயிருள்ளது போலக் காணப்பட்டது. அதை ஒரு கூண்டில் வைத்துச் சேவகரைக் கூப்பிட்டு, “சேவகர்களே, இக்கூண்டை எடுத்துக்கொண்டு பாடலி புரம் செல்லுங்கள். அங்கு அரசன் மாளிகை வாயிலில் இக்கூண்டை இறக்கி, ‘இக்கூண்டைத் தகர்க்காமல் இதிலுள்ள சிங்கத்தை வெளிப்படுத்துகின்றவனே புத்திமான்,’ என்று கூவுங்கள். அதன்மேல் நடைபெறும் செய்திகளை எனக்குத் தெரிவியுங்கள்,” என்று கட்டளையிட்டான். வேலைக்காரர்களும் அரசனிட்ட கட்டளையைச் சிரமேற்கொண்டு கூண்டைச் சமந்து பாடலி புரத்தின் அரண்மனை சென்று, ‘இக்கூண்டை உடைக்காமல் இதனுள்ளிருக்கும் சிங்கத்தை வெளிப்படுத்தும் திறமையுடையவனே புத்திமானாவான்,’ என்று விளம்பரம் செய்தார்கள்.

நந்தர்களும் அமைச்சனான ராக்ஷஸனும் வந்து கூண்டையுற்று நோக்கினார்கள்; சிங்கத்தை வெளிப்படுத்தும் விதம் ஒன்றும் தோன்றாமல் திகைத்து நின்றார்கள். ‘நம்முடைய மதி வல்லமையை ஆராய்வதற்காகவே சில பகைவர் இச்செய்கையைச் செய்திருக்கின்றனர். சிங்கத்தைக் கூட்டினின்றும் வெளிப்படுத்தாவிடில் நமக்கு மிக்க வெட்கக்கேடு உண்டாகும்,’ என்று நினைத்தார்கள். அப்போது விசிகன் என்ற மற்றொரு மந்திரி, “அரசர்களே, சந்திர குப்தன் வயதிற் சிறியோனாயினும், சிற்ப வேலையில் சாலவும் திறமையுடையவனாயிருந்தான். அவன் இருந்தால், இதற்கேற்ற ஏதேனுமோருபாயம் உரைப்பான். ஆனால், அவன் இறந்த பிறகு இதனைச் சொல்லி யாது பயன்?” என்று கூறி வருந்தினான்.

இதைக்கேட்ட நவ நந்தர்கள், ‘அந்தோ! என்ன மதி

யிலாக் காரியம் செய்தோம்! ஒருவன் புத்தி நுட்பமும் தீர்க்காலோசனையுமின்றிக் காரியங்களைச் செய்தால், அவை அவனுக்கே தீங்காய் முடியுமல்லவா? பொறாமையென்ற காமலைப் பிணியுற்றதால், நாம் மெளரியர்களின் சிறப்பை உள்ளபடி கண்டுகொள்ளவில்லை. காதல், கோபம் முதலிய தீயகுணங்கள் மனிதர்களுக்குக் கொடும்பகைவரெனப் பெரியோருரைக்குமுரைக்கு நாமே உதாரணமாகும். இக்கெட்ட குணங்களை வென்று கானகஞ் சென்று சாந்தமான மனத்துடன் தவஞ்செய்யும் துறவிகளுக்கு எண்ணிலா வந்தனம் உரியனவாகுக. வீண் பொறமைக்கு ஆட்பட்டுச் சந்திர குப்தனைக் கொன்றோமே! அவன் இச்சமயமிருந்தால், இதற்கேதேனுமோருபாயம் உரைப்பானன்றோ? என்றுமும் மற்றும் பல விதமாகவும் தங்களையே நொந்துகொண்டார்கள். அப்பொழுது அமைச்சனான ராக்ஷஸன், “மன்னர்களே, இவ்வற்பக் காரியத்திற்காகத் தாங்கள் துயரமடைவது தங்களுடைய வீரத்திற்கும் தைரியத்திற்கும் ஏற்றதன்று. நிலவறையைத் திறந்து பார்ப்போம். சந்திர குப்தன் மட்டுமாவது உயிரோடிருந்தாலும் இருக்கலாம். அவன் தனது புத்தி நுட்பத்தினால் தான் மட்டுமாவது பிழைத்திருக்க ஏதேனும் ஒருபாயம் செய்திருப்பான். புத்தி பலத்தினால் விதியையும் வெல்லக் கூடுமல்லவா? அவனுயிருடனிருந்தால் இதற்கேதாவது உபாயம் சொல்லட்டும். இல்லாவிட்டால், யானே தக்க உபாயம் கூறுகின்றேன்,” என்றான்.

அரசர்களும் அதற்கிணங்கிச் சுரங்கத்தைத் திறந்தார்கள்; சந்திர குப்தர் மட்டும் உயிர்த்திருக்கக் கண்டு, அளவிலாச் சந்தோஷத்துடன், “குழந்தாய், வெளியே வா; பயப்படாதே. நாங்கள் உன்னைக் காப்பாற்றுகிறோம்.

உன் தந்தையும் உடன் பிறந்தவர்களும் இறக்கும்படி இக் கொடிய செயலைச் செய்தவர் யாவரோ! நூறு பேர்களும் ஒரே தருணத்தில் மரிக்கும்படி செய்ய அவர்கள் மனம் எப்படித் துணிந்ததோ! சில தினங்களாய் உங்களைக்காணாமல் நாடு எங்கும் தேடினோம். நீங்கள் இருக்குமிடம் தெரியவில்லை. அதனால் மிகவும் வருத்தமுற்று, மனந்தாங்காமல் உயிர் துறக்கத் துணிந்தோம். பிறகு அமைச்சன் மொழிந்ததன்மேல் நீங்கள் இங்கு ஒரு சமயம் அடைக்கப்பட்டிருக்கலாமென்று எண்ணினோம். அந்தோ! அரிய சகோதரனையும் புதல்வர்களையும் இழந்தோமே! இக் கொடிய செயலைச் செய்தவர்களைக் கண்டு பிடித்துத் தகுந்த தண்டனை விதிப்போம். குழந்தாய், எழுந்து வெளியே வா," என்று இரக்கமுடையவர்கள் போல அழைத்தார்கள்.

ஒருவன் கண்களைத் தாங்களே குத்திவிட்டு, கண்களினின்றும் நீர் பெருகுங்கால், 'ஏன் அழுகின்றாய்?' என்று அவனைக் கேட்பவர்போல, நந்தர்கள் மௌரியர்களைத் தாங்களே கொன்றுவிட்டு, ஒன்றுமறியாதவர்கள் போல நடத்தார்கள். துஷ்டர்கள் எண்ணுவதும் நடப்பதும் விவாதமே. பிள்ளைகளே, நீங்கள் இத்தகைய தீச் செயல்களிலும் பாசாங்குகளிலும் மனத்தை ஒருபோதும் செலுத்தாதீர்கள். ஐம்புலன்களாகிய பரிகள் உங்களைக் கெட்ட வழியில் இழுக்குங்கால், மனமாகிய கடிவாளத்தைப் பிடித்து இழுத்து, அவைகளை நல்வழியிற் செலுத்துங்கள். பிறருக்குக் கேடு நினைத்து வேருடன் கெட்டவர் பலருளர். பத்துத் தலைகள் படைத்து, உம்பர்கோமானையும் குபேரனையும் வென்று, மூவுலகும் நடுங்கும்படி இலங்கையை யாண்ட இராவுணனும், சீதாபிராட்டி

யைத் தூக்கிச் சென்றதால், காகுத்தனுடைய சீற்றத்திற்கு இரையாயினன். உயிராசைப் பேய் பிடித்துத் தங்கையை யும் அவள் மணாளனையும் சிறைப்படுத்திய கஞ்சன் கண்ண பிரானுடைய கோபத் தீக்கு எரி தூரும்பாயினன்.

தந்தையையும் சகோதரர்களையும்ழந்து தூக்கக் கடலில் மூழ்கி உடல் மெலிந்து எழுந்திருக்கவும் சக்தியற்ற சந்திர குப்தர், வையத்தில் இனியும் உயிரோடிருக்க மனமில்லாதவராயினார். ஆயினும், தம்முடைய தந்தையினுடையவும், சகோதரர்களுடையவுமான எண்ணத்தைப் பூர்த்தி செய்ய வேண்டுமென்ற அவாவினாலும், நந்தர்களுடைய நிர்ப்பந்தத்தாலும் வருத்தத்துடனே மெல்ல எழுந்து வெளி வந்தார். நந்தர்களும் மௌரியனுக்குச் சொந்தமான பொருள்களனைத்தும் அளித்துச் சந்திர குப்தரை உற்சாகப்படுத்தி, வங்க ராசனனுப்பிய சிங்கத்தின் செய்தியைத் தெரியப்படுத்தினார்கள். சந்திர குப்தர் கூண்டையும் அதனுள் அடைக்கப்பட்ட சிங்கத்தையும் உற்று நோக்கி, 'இஃதுண்மையான சிங்கமன்று. அரக்கினால் செய்யப்பட்டது,' என்று தெரிந்துகொண்டனர்; உடனே ஓரிருப்புக்கம்பியைத் தீயிற்காய்ச்சிக் கூண்டின்கம்பிகளினிடை வழியாய்ச் சிங்கத்தின்மேல் வைத்தார். சிங்கம் அரக்கினால் செய்யப்பட்டிருந்ததால், சூடு பட்டவுடன் உருகியது. நந்தர்களும் அமைச்சர்களும் சந்திர குப்தரது புத்தித் திறமையைக் கண்டு மகிழ்ந்தார்கள்; தூதர்களும் சந்திர குப்தரது திறமைக்கு மெச்சி, 'இவனே புருட சிங்கம்,' என்று புகழ்ந்துகொண்டு, தங்கள் தேசத்திற்குத் திரும்பினார்கள். வங்க ராசனும் இச்செய்தியைக் கேட்டு, 'சந்திர குப்தனைத் தவிர வேறெவரும் இக்காரி

யத்தைச் செய்திருக்க முடியாது. ஆகையால், சந்திர குப்தன் பிழைத்திருக்கிறான்,' என்று தெரிந்துகொண்டான்.

நந்தர்களும், 'சந்திர குப்தன் உயிரோடிருந்தால், இவனால் நமக்குப் பல காரியங்கள் கைகூடலாம். ஆகையால், ஒருவிதச் செல்வாக்கும் பெற முடியாத ஒரு பணியில் இவனை அமர்த்தி, நம்மிடத்திலேயே நிலைத்திருக்கச் செய்ய வேண்டும்,' என்று தீர்மானம் செய்தார்கள்.

நந்தர்கள் போசனம் செய்யும்போது வடிவழகு பொருந்கியவரும், நற்குணம் வாய்ந்தவரும், கலைகளைத் தும் கற்றறிந்தவரும், உயர் குலத்திற் பிறந்தவருமாகிய ஓரந்தணரைக் கூட உட்காரவைத்துக்கொண்டு, முதலிலவருக்குப் போசனமிட்டுப் பிறகு தாங்களுண்ணுவது வழக்கம். அதற்காக நாடோறும் சிறந்தவொரு பிராமணரை ஏற்படுத்துமதிகாரத்தில் சந்திர குப்தரை நியமித்தார்கள். சந்திர குப்தரும் அரசர்களிட்ட வேலையைச் செய்துகொண்டு வந்தார். ஆனால், தம் தந்தையையும் சகோதரர்களையும் மாளவைத்த தீச்செயலுக்குப் பதில் செய்ய வேண்டுமென்ற எண்ணம் மாத்திரம் அவர் மனத்தை விட்டகலவில்லை. அதற்கேற்ற உதவி தமக்கெப்பொழுது நேரிடுமென்று எதிர் பார்த்துக்கொண்டே இருந்தார். உணவில் அவருக்கு மனமில்லை; தூக்கத்தில் பிரியமில்லை. நந்தர்கள் செய்த பொல்லாங்கை நினைப்பார்; அடங்காச் சினத்தையடைவார்; மந்திரத்தாற் கட்டுண்ட கருநாகம் போல பெருமூச்சு விடுவார்; வறுமையினால் துன்பமுறும் கலைஞர்போல மனத்துக்குள்ளேயே தமது விதி வலியை நொந்துகொள்வார். ஆனால், தாம் சுரங்கத்திலடைபட்டிருந்த தருணத்தில் தம்மைக் காப்பாற்றிச்

சுரங்கத்தினின்றும் வெளியேற்றி வைத்த கருணைக் கடலான பரம்பொருளே தமது எண்ணத்தையும் நிறைவேற்றி வைப்பாரென்று உறுதி கொண்டார்.

4. 'கேடு வரும் பின்னே, மதி கேட்டு வரும் முன்னே.'

சில தினங்கள் கழிந்தன. ஒரு நாள் காலையில் சந்திர குப்தர் நகரத்திற்கு வெளியில் உலாவிக்கொண்டிருந்தார்; அப்போது சற்றருகில் ஓரந்தண்ச்சிறுவர் உட்கார்ந்திருப்பதைக் கண்டார். ஒரு மரத்தினடியில் மறைந்து கொண்டே, அவ்வந்தணர் யாது செய்கிறார் என்று கவனித்தார். அவ்வந்தணர் வழியிலிருந்த புற்கட்டையை வேருடன் பறித்துத் தீயிலிட்டுச் சாம்பலாக்கி நீருடன் கலந்து அருந்தினார். அதைக் கண்ணுற்ற சந்திர குப்தர் வியப்புற்று, அவ்வந்தணரருகிற் சென்று தலை வணங்கி, 'பூ தேவரே, தாங்கள் இங்குட்கார்ந்துகொண்டு என்ன செய்கின்றீர்கள்?' என்று வினவினார். அதற்கு அவ்வந்தணர், 'யான் வரும்போது இந்தப் புல் என் காலில் தடுக்கியது. அதனால் யான் கீழே விழுந்தேன். ஆதலால், இந்தப் புல்லை வேருடன் களைந்து தீயிலிட்டுச் சாம்பலாக்கி நீருடன் கலந்து பருகினேன். அங்ஙனம் செய்திராவிடில், எனது இதயத்திலுதித்த கோபத்தி அணையாது,' என்று பதில் கூறினார்.

அதைக்கேட்ட சந்திர குப்தர் வியந்து, "அந்தணைத்தமரே, இச்சமயம் தங்களுக்குத் தீங்கு செய்தது புல்லாயிருந்ததால், எளிதில் வேருடன் களைந்தெறிந்துவிட்டீர்;

தீங்கு செய்பவர்கள் அரசர்களாயிருந்தால் யாது செய்வீர்? அரசர்கள் தேர்ப்படை, யானைப்படை, குதிரைப்படை, காலாட்படைகளை யுடையவர்கள். தங்களுக்கு ஒரு வித உதவியும் கிடையாது. அரசர்களுடன் பகை கொண்டு தாங்கள் பூமியிலேயே வசிக்க முடியாது. அங்ஙனமிருக்கப் போர் புரிந்து வெற்றியடையும் வகை யாது? என்று வினவினர். அதற்குப் பிராமணர், “இரத கஜ தூக பதாதி என்ற படைகளும், கத்தி கேடயம் முதலிய ஆயுதங்களும் மன்னர்களுக்கே இருக்கட்டும். அவைகளுக்கு அனேக வந்தனம். எனக்கோ, அவைகளையெல்லாம் வெல்லக்கூடிய புத்தி வல்லமை ஆசானருளால் கிடைத்திருக்கிறது. அதனால் மூவுலகத்தையும் நான் வென்று என் வசமாக்கிக்கொள்வேன். இதற்கு ஐயமே இல்லை. வேண்டுமானால் நீர் சோதனை செய்து பார்க்கலாம்,” என்று தைரியத்துடனரைத்தார்.

சந்திர குப்தர் அதைக்கேட்டு, “முற்பிறப்பில் யான் செய்த புண்ணிய கருமங்களின் பலனே இம்மையில் எனக்குதவி புரியுமாறு இந்தப் பிராமண வடிவமெடுத்து வந்திருக்கின்றது போலும்! இவர் உதவியால் என தெண்ணத்தை நிறைவேற்றிக்கொள்வேன். நந்தர்கள் செய்த தூரோகத்தை எண்ணும்போது என் மனம் படபடவென்று துடிக்கிறது. ஒரு பிழையுமறியாத எந்தையையும், என் உடன் பிறந்தார்களையும் கொன்ற இக்கொடியவர்களை விண்ணுலகுக்கனுப்பி, என் கடனைத் தீர்த்துக்கொள்ளுவேன். பெற்றோரருளிய சொல்லை நிறைவேற்றுவது மக்களின் கடமையன்றோ? இம் மாபாதகர்களைக் கொல்வதால் எனக்கு எவ்விதக் கெட்ட பெயரும் பாவமும் வாரா,” என்று உறுதி செய்

தார். பிறகு, “ஸ்வாமி, இன்றைப் பொழுதே நன்கு விடிந்தது. தேவரீர் திருமேனியைக் கண்ணுற்ற இக்கண்களே பாக்கியத்தைப் பெற்றன. தேவரீர் திருநாமத்தையும் பெருமையையும் கேட்டு என் செவிகளும் பிறவியின் பலனைப் பெறுமாறு அருள் புரியுங்கள்,” என்று அந்த அந்தணரை வேண்டினார்.

அந்தணர் சந்திர குப்தருடைய வடிவத்தின் அமைப்பையும் சிங்கத்தொனி போன்ற தொனியையுமுற்றுணர்ந்து, வியப்புடன், “பெரியீர், தங்களை நோக்குங்கால் தாங்கள் சிறந்த ராஜ வமிசத்திலுதித்த புருட சிங்கமெனத் தோன்றுகிறது. தங்களைக் கண்டவென் கண்கள் பூரணச் சந்திரனைக் கண்ட சாதகப் பறவைகள் போலக் களிப்படைகின்றன; தங்கள் மொழியமுதையுட்கொண்ட என் செவிகள் ஆனந்தக் கடலில் மூழ்கிக் கிடக்கின்றன. எனதருமைச் சிங்கமே, தங்களுடைய வடிவழகைக் கண்ட யான் பெறும் ஆநந்தத்திற்கு அளவில்லை. தங்களுடைய மேலான குணங்களையுணர்ந்த என் மனம் மதியைக் கண்ட சந்திர காந்தம் போல உருகுகின்றது. நம்மிருவருக்கும் இரத்தினத்திற்கும் தங்கத்திற்கும் உள்ளது போன்ற பிரியா நட்பு உண்டாகுக. என் பெயர் விஷ்ணு குப்தன். சாணக்கியன் என்றும், கௌடில்யன் என்றும் சொல்வது முண்டு. யான் சகல சாத்திரங்களையும் கற்றவன். விசேடமாக அரசு நீதியில் தேர்ச்சி பெற்றவன். இங்கு வந்ததற்குக் காரணம் யாதெனில், நந்தர்களுடன் கூடியுண்ணுவதற்கேற்ற மறையோரைத் தேடுவதாகக் கேள்வியுற்று வந்திருக்கிறேன். அவ்வதிகாரத்தைச் சந்திர குப்தர் என்ற ஒரு பிரபு மேற்கொண்டிருப்பதாகக் கேள்விப்பட்டேன்.

டேன். அவர் எங்கே இருக்கிறார்? தயை செய்து கூற வேண்டும்,” என்று வேண்டினார்.

அதற்குச் சந்திர குப்தர், “ஸ்வாமி, யானே சந்திர குப்தன். தங்களைப்போன்ற கலைஞர்களைக் கூடவைத்துக் கொண்டு உண்ணப் பெறுவது நந்தர்கள் முற்பிறவியிற் செய்துள்ள புண்ணியங்களின் பலனே. தாங்கள் தவறாமல் அரண்மனைக்குச் செல்ல வேண்டும்,” என்று சொல்லி, நந்தர்கள் தமக்குச் செய்த தீங்கையும், அதனால் தம்முடைய தந்தையும் சகோதரர்களும் மரணமடைந்ததையும் அறிவித்தார். சந்திர குப்தரது வரலாற்றைக் கேட்டு விஷ்ணு குப்தர் மிகவும் துயரமடைந்தார். பிறகு சந்திர குப்தர் அவ்வந்தணரை, “ஸ்வாமி, தாங்கள் அரண்மனையில் மரியாதைகள் பெற்றுக்கொண்டு திரும்புங்கால் அடியேனைப் பார்த்துவிட்டுப்போகவேண்டும்,” என்று வேண்டிக்கொண்டார். விஷ்ணு குப்தரும் அதற்கிணங்கி, அரண்மனைக்குப் புறப்பட்டார். சந்திர குப்தரும் தம் வீடு சென்றார்.

விஷ்ணு குப்தர் ஸ்நாநம், தவம், ஜபம் முதலிய சடங்குகளை முடித்துக்கொண்டு, அரண்மனை சென்று, போஜன சாலைக்குள் நுழைந்தார். அங்குத் தங்கத்தாலியற்றிய போஜனக் கலங்களுடன் ஒன்பது ஆசனங்களும், வெள்ளிக்கலங்களுடன் ஓர் ஆசனமும், சற்றுத் தூரத்தில் சாதாரணமான கலங்களுடன் ஆயிரமாசனங்களும் போடப்பட்டிருந்தன. விஷ்ணு குப்தர் அங்கிருந்தவர்களை நோக்கி, “இவைகளுள் எந்த எந்த ஆசனம் யார் யாருக்கு ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது?” என்று வினவினார். ‘அதற்கு அவர்கள், ‘இவ்வொன்பது ஆசனங்கள் மகாராஜாக்களுக்கும், மற்றுமொன்று உத்தமப் பிராமண

ருக்கும் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றன. இதோ சற்றருகில் உங்களைப் போன்ற அந்தணர்களுக்கென்று ஆயிரம் ஆசனங்கள் அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. நீங்கள் இவைகளுள் ஒன்றில் உட்காரலாம்,' என்று பதில் கூறினார்கள். விஷ்ணு குப்தர், 'நானே உத்தமப் பிராமணன்,' என்று சொல்லிக்கொண்டு, அரசர்களின் பீடங்களுக்கருகில் அமைக்கப்பட்ட பீடத்தில் அமர்ந்தார்.

சிறிது நேரத்தில் மன்னர்கள் சாப்பாட்டைறைக்குள் வந்தார்கள். முதலாசனத்தில் ஒரு சிறுவருட்கார்ந்திருப்பதைக் கண்டு, "அந்தேனோத்தம ருட்கார வேண்டிய பீடத்தில் குரங்குபோல உட்கார்ந்திருக்கிற சிறுவர் யார்?" என்று இகழ்ந்தார்கள்; ஏவலாளர்களைக் கூப்பிட்டு, "இந்தக் குரங்கை இழுத்து வெளியே விடுங்கள்," என்று ஏவினார்கள். விஷ்ணு குப்தர், "இறைவர்களே, யான் மறைகளைத் தரும் கற்று அறநெறியினின்று சற்றும் வழுவாதவன்; அறுபத்து நான்கு கலைகளையும் கற்று, அவற்றில் நிகரில்லாத திறமை பெற்றவன். கல்வியிலும் நல்லொழுக்கத்திலும் எனக்கொப்பான வேறொருவர் வந்தால், யானே இவ்வாசனத்தை விட்டு விலகிவிடுவேன்," என்றார். இங்ஙனம் நயமாய்ச் சொல்லியும் செல்வச் செருக்கினால் மதங்கொண்டு செய்யத் தக்கவை இவையென்றும், செய்யத் தகாதவை இவையென்றும் அறியமாட்டாத நவ நந்தர்கள், அவ்வந்தணர் கையைப் பிடித்து இழுத்து அப்புறம் விட்டார்கள். அப்போது பிராமணர் கண்களிரண்டும் சிவந்தன. அவர் கோதிக் கட்டியிருந்த தலை மயிர் அவிழ்ந்து முதுகில் புரண்டது. மேலாடை நழுவிக்கீழே விழுந்தது. நந்தர்களணிந்த மகுடத்தினின்றும் மாமணிகள் பலபல வென்று உதிர்ந்தன. நந்தர்களின் கொடிய செயலைக்

கண்டு வருந்தும் இராச இலக்குமியின் கண்ணீர்த்துளிகள் போல முத்துக்கள் மகுடத்தினின்றும் உதிர்ந்தன. அவர்கள் கையிற் பிடித்த செங்கோல் நழுவி யது. இதயம் நடுக்கமுற்றது. முகம் கறுத்தது. அக்கணமே திருமாதா அவர்களை விட்டு விலகவெண்ணினாள். அன்றைக் காலையே பாதத்தில் தடுக்கிய புல்லை எரித்துக் குடித்த அச்சிறுவர் இம்மாதிரியான அவமானத்தை எவ்வாறு பொறுப்பார்? அவர் மிக்க சினத்துடன் எழுந்திருந்து, “துஷ்டர்களே, சகல சாத்திரங்களையும் கற்றறிந்த என்னை இம்மாதிரி அவமதித்தீர்களல்லவா? இச்செய்கையின் பலனைச் சீக்கிரத்தில் பெறுவீர்கள்! உங்களை நான் விண்ணுலகுக்கனுப்பி விட்டு, இந்த இராச்சியத்தில் வேறொருவருக்கு முடிசூட்டி வைக்கிறேன். என் திறமையைப் பாருங்கள்! அந்தணர்களுக்குச் சினம் கூடாதென்பது உண்மையே. ஆயினும் இத்தகைய செய்கை நடைபெறுவ் காலத்தில் கோபத்தை அடக்க முடியாது. பரசுராமர், துரோணர், கிருபர் முதலானோர் பிராமணர்களாயிருந்தும், கோபத்தை மேற்கொண்டே கடும்போர் புரிந்தனர். இந்தப் பிரதிக்கணையை நிறைவேற்றிய பிறகே யான் இப்பொழுது அவிழ்ந்த என் தலைமயிரைக் கட்டப்போகிறேன்,” என்று சபதம் கூறி வெளிச் சென்றனர்.

இதைக் கேட்ட நந்தர்கள், “பிராமணன் பசியினால் மதிமயங்கிப் பிதற்றுகிறான்,” என்று கைகொட்டி நகைத்தார்கள்; ஆனால், அவ்வந்தணர் சென்ற சிறிது நேரத்திற்குள் அவர் சகல கலா வல்லவரான விஷ்ணு குப்தர் என்றும், நினைத்த காரியத்தை நிறைவேற்றும் வல்லமையுடையவரென்றும் தெரிந்துகொண்டார்கள்; அச்சமுற்றார்கள்.

ஆனால், அமைச்சனை ராக்ஷஸனிருக்கும்போது தங்களுக்கு யாதொரு பயமுமில்லை என்று நிச்சயித்தார்கள்.

விஷ்ணு குப்தர் விரைவாகச் சந்திர குப்தரிடம் சென்று, “சந்திர குப்தரே, இன்று முதல் நந்த ராச்சியத்திற்குத் தாங்களே அரசர்! நானே மந்திரி! இதில் ஐயமில்லை,” என்று பிரதிக்கினை செய்து, நந்தர்களால் தமக்கு நேர்ந்த அவமானத்தையும், அதனால் தாம் செய்துள்ள பிரதிக்கினையையும் அறிவித்தார். சந்திர குப்தரும் அவற்றைக் கேட்டு மன மகிழ்ந்து, “அந்தனோத்தமரே, தங்கள் உதவியாயிருக்கையில் என்னால் பெறமுடியாத பேறு யாது? தங்களுடைய உதவியால் மகத தேசம் மாத்திரமன்று; வையம் முழுவதும் எனக்கு வசமென்றே எண்ணியிருக்கிறேன். தங்கள் விஷயத்தில் நந்தர்கள் செய்த காரியம் மிகவும் வருந்தத் தக்கதே. நந்தர்களுக்குக் கேடு வந்துவிட்டது. தங்களுடைய உதவியால் நந்தர்களைக் கொன்று யான் செய்த பிரதிக்கினையையும் நிறைவேற்றுவேன்,” என்றுரைத்தார். பிறகு விஷ்ணு குப்தரும் சந்திர குப்தரின் அனுமதி பெற்றுத் தம் இருப்பிடம் சென்றார்.

சந்திர குப்தர் உலகாளும் மன்னர் வமிசத்திலுதித்தவர். விஷ்ணு குப்தர் புத்தியில் தேவ குருவையும் வெல்லும் திறமையுடையவர். காற்றும் தீயும்போல இருவரும் ஒன்று சேர்ந்தால், பகைவர்களை எரித்துவிடுவார்களென்பதில் சந்தேகமுண்டோ? நாள்தோறும் அந்தணர்களுக்கு முதலில் உணவிட்டுப் பிறகு தாங்கள் உண்ணும் நந்தர்களுக்கு அன்றைத் தினம் அந்தனோத்தமரை அவமதிக்கக் கெட்ட எண்ணமுண்டாயிற்றென்றால், அதற்கு அவர்களின் விதி பலத்தைத் தவிர வேறு காரணம் யாதென்று

கூற முடியும்? அவ்வந்தணர் வயதிற் சிறியவராயிருந்தாலும், அவர் கற்ற வித்தையின் பெருமையும் மதியின் திறமையும் குறையுமோ? நெருப்புப்பொறி சிறியதாயினும், பெரிய வனத்தையும் எரிக்கும் திறமையுடையதன்றோ?

5. நல்வழி நடப்போர்க்கு ஞாலம் துணை.

விஷ்ணு குப்தர் தம்மிருப்பிடம் சென்று தம் எண்ணத்தை நிறைவேற்றுவதற்கு வேண்டிய காரியங்களைச் செய்யாமலிருப்பாரா? பெரியோர்கள், தாங்கள் மேற்கொண்ட காரியத்தை முடிக்காமல் விடுவார்களா? அவர்கள் எண்ணிலா இடையூறுகள் நேர்ந்தாலும், அவற்றைப் பொருட்படுத்தாமல், எண்ணின காரியத்தை முடித்தே தீர்வார்கள்.

விஷ்ணு குப்தர் தம்முடனிருந்து கலைகளைப் பயின்ற நண்பனை இந்து சர்மனிடம் சென்று, தமக்கு நந்தர்களால் நேர்ந்த அவமானத்தையும், அதனால் தாம் செய்துள்ள பிரதிக்கிணையையும் தெரிவித்தார்; தம் பிரதிக்கிணை நிறைவேறும் விஷயத்தில் உதவி புரியுமாறு இந்து சர்மனைக் கேட்டுக்கொண்டார். இந்து சர்மனும் விஷ்ணு குப்தரது இஷ்டத்திற்கிணங்கி, ஜைனத் துறவி வேடம் பூண்டு, கையில் மயிற்றோகை ஏந்தி, ஜீவ சித்தி என்ற பெயருடன் பாடலி புரம் புகுந்தான்; அங்கு ஜனங்களுக்குச் சோதிடம் சொல்லி, மாந்திரீகம் செய்து வசித்து வந்தான். அவன் பொருள்களில் ஆசை கொள்வதில்லை; தன் வயிற்றுக்குப் போதுமான உணவுக்கு மிஞ்சி ஒன்றையும் பெற்றுக்கொள்வதில்லை. இங்ஙனம் ஜீவ சித்தி, பாடலி புரத்தில் உலகப் பற்றற்ற துறவி என்று பிரசித்தியடைந்தான்.

ஒரு நாள் அமைச்ச ராஜ்யஸன் ஜீவ சித்தியை வரவழைத்து, “முனிவரே, சில தினங்களுக்குமுன் ஒரு பிராமணர் நம் அரசர்களிடம் கடுஞ்சினங் கொண்டு சென்றார். ஒருகால் அவர் நம் அரசர்களுக்குச் சூனியம் முதலியவைகளைச் செய்யக் கூடும். தாங்கள் அவைகளுக்கேற்ற பரிசாரங்களைத் தேடி நம்மரசர்களுக்குத் தீங்கொன்றும் நேராமற் செய்ய வேண்டும்,” என்று வேண்டிக்கொண்டான். ஜீவ சித்தி சிறிது நேரம் யோசித்து, “அமைச்சரே, இஃ தென்ன ஒரு பெரிய காரியமா? தருப்பைப் புல்லைக் கையிற் கொண்டு முணு முணுக்குமந்தணர்கள் மன்னர்களுடன் பகைத்துக்கொண்டு என்ன செய்ய முடியும்? அந்தணர்களுக்குச் சேனைகளுண்டா? கைப்பலமுண்டா? தைரியமுண்டா? மந்திர பலந்தானிருக்கிறதா? அவர்கள் உதிரத்தைக் கண்டால் காத தூரம் ஓடுவார்கள்; பயனில்லாமல் வாயாற் பிதற்றுவார்கள். இருந்தாலும், சில அந்தணர்களுக்குச் சூனியம் வைக்கும் விதம் அரை குறையாய்த் தெரியும். நான் அதற்கேற்ற பரிகாரம் செய்கிறேன். தாங்கள் ஒன்றுக்கும் அஞ்ச வேண்டா,” என்று பதிலுரைத்தான். இதைக் கேட்ட அமைச்சன் மிக்க சந்தோஷத்துடன் தகுந்த மரியாதைகள் செய்து ஜீவ சித்தியை அனுப்பினான். ஜீவ சித்தியும் தன்னிருப்பிடம் சென்றான்.

மறு நாளே ஜீவ சித்தி தனது மந்திர பலத்தால் அரசர்களுக்குத் திடீரென்று கடுஞ்சுரத்தை உண்டாக்கினான். அரசர்கள் சுரத்தால் வருந்துவதைக் கண்டு வருத்தமுற்ற அமைச்சன், ஜீவ சித்தியைக் கூப்பிட்டுச் சுரத்திற்குப் பரிகாரம் செய்யும்படி கேட்டுக்கொண்டான். ஜீவ சித்தி, “அமைச்சரே, தாங்கள் மொழிந்த வண்ணம் இந்தச் சுரம் அவ்வந்தணனால் ஏவப்பட்டிருக்கிறது. இதற்காகத் தாங்

கள் கவலை கொள்ள வேண்டா. இதோ! சுரத்தை நிறுத்திவிடுகிறேன். ஜைனத் துறவிகளுடைய மந்திர பலத்தைப் பாருங்கள்,” என்று சொல்லிச் சுரத்தை மந்திர பலத்தால் நிறுத்திவிட்டான்.

பிள்ளைகளே, முற்காலத்தில் நம்மவர்களிடத்தில் மந்திர பலம் எவ்விதமிருந்ததென்பதைக் கவனித்தீர்களா? மந்திர பலத்தினாலேயே நம்முன்னோர்கள் துஷ்டர்களைச் சீர்திருத்தி நல்வழிக்குக் கொண்டுவந்தார்கள். ஜபம் தவம் முதலியவைகளைத் தவறாமல் செய்து கொண்டு வந்தபடியால், அவர்கள் எளிதில் மந்திரங்களில் சித்தியடைந்திருந்தார்கள். நாமும் அவ்வாறு ஆசார முறைகளைத் தவறாமல் செய்துகொண்டு வந்தால், உலகத்தார் ஆச்சரியப்படும்படியான மந்திர சக்தியைப் பெறலாம். ஆசார குருவான சக்கிரர் இறந்தவர்களைப் பிழைக்கும் திறமையை மந்திர பலத்தால் பெற்றிருந்தார் என்று கூறப்படுகிறது. இம்மந்திர பலம் வேதியர்கட்குமட்டுமன்று; மற்றவர்கட்குமிருந்ததாய்த் தெரிய வருகிறது.

திடீரென்று உண்டான கடுஞ்சுரத்தை உடனே நிறுத்தியதால், அரசர்களுக்கும் அமைச்சர்களுக்கும் ஜீவசித்தியினிடம் நம்பிக்கை அதிகரித்தது. ஆகவே, அவர்கள் இராச்சிய விஷயங்களையும் அவனுடன் கலந்து ஆலோசிக்கத் தொடங்கினார்கள். இவ்விதம் சில காலம் கழிந்தன. ஒரு நாள் ஜீவ சித்தி தன் மந்திர பலத்தால் அரசர்களுக்குப் புத்தி மயக்கத்தை உண்டாக்கினான். அரசர்கள் மதி மயங்கி, வெறி பிடித்தவர்கள் போல ஆனார்கள். அது கண்டு ராசுஷஸன் மிக்க கவலை கொண்டு ஜீவசித்தியை வரவழைத்து, அரசர்களுடைய வியாதியைத் தெரி

வித்து, அதற்கேற்ற பரிகாரம் செய்யும்படி வேண்டிக் கொண்டான். ஜீவசித்தி சற்று ஆலோசித்து, 'அமைச்சரே, இதுவும் அவ்வந்தணன் ஏவல்தான். இந்நகரத்திற்கு அருகிலுள்ள கானகத்தில் கிராதன் என்ற ஒரு வேடர் தலைவனிருக்கிறான். அவன் அவ்வந்தணனுக்கு உதவுகிறான். முதலில் அவ்வேடனுக்குத் தண்டனை விதிக்க வேண்டும்; தவிர, சந்திர குப்தன் நம்மரசர்களுக்குப் பகைவனல்லவா? இவன் இந்நகரத்திலிருப்பதால் அரசாட்சி இரகசியங்களெல்லாம் வெளிப்பட்டுவிடுகின்றன. பலனுண்டாகும் வரையில் அரசாட்சி இரகசியங்கள் வெளிவரக் கூடா தல்லவா? ஆகையால், சந்திர குப்தனை இந்நகரத்தைவிட்டு உடனே தூரத்திவிட வேண்டும். பகைவருடன் வசிப்பது பாம்புடன் ஒரே வீட்டில் வசிப்பது போலாகும்,' என்று ரைத்து, அரசர்களின் வியாதிக்கேற்ற சிகிச்சை செய்தான். அமைச்சனும் ஜீவ சித்தியின் வார்த்தைக்கிணங்கி, அரசர்களின் சம்மதி பெற்று, "பன்னிரண்டு மணி நேரத்திற்குள் சந்திர குப்தன் பாடலிபுரத்தை விட்டுச் செல்ல வேண்டும்" என்று உத்தரவு செய்தான். உடனே ஜீவ சித்தி இரகசிய மாய்ச் சந்திர குப்தரிடம் சென்று, "ராஜ குமாரரே, தாங்கள் இந்நகரிலிருந்தால், நினைத்திருக்கும் காரியத்தை வெளிப்படையாய்த் தைரியத்துடன் நடத்த முடியாது; நகரத்திற்கு வெளியிலிருந்தால், பயமில்லாமல் நடத்தலாம். இதை எண்ணியே தாங்கள் பாடலி புரத்தை விட்டுப் போக வேண்டுமென்று உத்தரவு பிறப்பிக்க நான் ஏற்பாடு செய்திருக்கிறேன். அரசர்களுடைய உத்தரவின்றித் தாங்களே வெளியிற் சென்றால், எதிரிகளுக்குச் சந்தேகமுண்டாகும். அதனால் அவர்கள், தாங்கள் என்ன செய்கின்றீர்கள் என்று ஊக்கத்துடன் கவனித்துக்

கொண்டே இருப்பார்கள். அவர்களுடைய உத்தரவின் மேல் சென்றால் சந்தேகிப்பதற்கிடமில்லை. ஆகையால், தாங்கள் இந்நகரத்தை விட்டுப் புறப்பட்டுச் சென்று, பத்து யோசனை தூரத்திலுள்ள வர்த்தமானம் என்னும் கிராமம் சேர்ந்து, அவ்வூரிலேயே வசித்துக்கொண்டு இருங்கள். அங்குத் தங்களுக்குத் தனியாகச் சிலவேடர்கள் வந்து சேர்வார்கள்,” என்று கூறிக் தன் வரலாற்றையுந் தெரிவித்தான். சந்திர குப்தரும் ஜீவ சித்தியின் கருத்திற்கிணங்கி, அரசர்களின் உத்தரவின்படி பாடலி புரத்தை விட்டுப் புறப்பட்டு, வர்த்தமான கிராமத்தையடைந்தார்.

அமைச்சன் மொழிக்கிணங்கிய நந்தர்கள் கானகத்தில் வசித்து வந்த வேடர் தலைவனாகிய கிராதனது பொருள்களனைத்தையும் கவர்ந்துகொண்டு அவனைக் காட்டிலிருந்து தூரத்திவிட்டார்கள். அவ்வேடனும் உறவினர்களுடன் வர்த்தமான கிராமம் சென்று, சந்திர குப்தர் உதவியால் வசித்து வந்தான்.

நந்தர்கள், சந்திர குப்தரை நகரத்தை விட்டுத் தூரத்தி விட்டதால், இனித் தங்களுக்கு பயமே இலதென்று எண்ணினார்கள். ஒருவிதப் பிழையுமின்றிக் காட்டிலிருந்து தூரத்தப்பட்டதால், கிராதன் தங்களிடம் கடும்பகை கொண்டு, சந்திரகுப்தருடன் சேர்ந்து, தங்களுக்குக் கேடு செய்ய நினைத்திருப்பதை அவர்கள் சிறிதும் உணரவே இல்லை. கிராதனைத் தூரத்திவிட்டதால், விஷ்ணு குப்தர் உதவியின்றிச் செத்த பாம்புபோலக் கிடப்பார் என்று நினைத்தார்களேயன்றி, அவர், தங்களை வேருடன் அழிப்ப தற்காக ஏற்பாடு செய்துகொண்டிருப்பதையும், அவருடைய ஏவலினாலேயே சந்திர குப்தர் நகரத்தை விட்டுச்

சென்றதையும், கிராதன் காட்டிலிருந்து தூரத்தப்பட்ட
தையும் உணர்ந்தார்களில்லை.

6. தீயர்களுக்குச் சகோதரனும் உதவமாட்டான்.

விஷ்ணு குப்தர் தம் நண்பனாகிய இந்து சர்மனைத் துறவி
வேடத்துடன் பாடலிபுரத்திற்கு அனுப்பினார் என்று
சொன்னேமல்லவா? பிறகு அவர் மிலேச்ச தேசம்
சென்று, அத்தேச மன்னனாகிய பர்வதகனிடம் நந்தர்க
ளால் தமக்கேற்பட்ட இகழ்ச்சியையும், அகனல் தாம்
செய்துள்ள பிரதிக்கீனையையும் தெரிவித்து, நந்தர்களை
வெல்லுவதில் உதவி செய்தால், இராச்சியத்தில் பாதி
அளிப்பதாகத் தெரிவித்தார். பர்வதகன் முன்னமே
நந்தர்களிடம் பகை கொண்டிருந்ததாலும், பாதி இராச்சி
யம் கிடைக்குமென்ற அவாவினாலும் விஷ்ணு குப்தரது
வேண்டுகோளுக்கிணங்கினான். உடனே அவன் தன்
தம்பியாகிய வீரோதகனையும், தன் பிள்ளையாகிய மலய
கேதுவையும் வரவழைத்து, விஷ்ணு குப்தர் மொழிந்த
தையும், அசன்படி செய்யத் தான் இணங்கியதையும்
அவர்களுக்கு அறிவித்தான். 'தற்காலம் பாதி இராச்சி
யம் கிடைத்தாலும், பிறகு பலவீனமான சந்திர குப்தனை
எளிதில் வென்று, மற்றப் பாதி இராச்சியத்தையும் பெற
லாம்,' என்று பேரவாக் கொண்டான்.

பிள்ளைகளே, பர்வதகன் கொண்ட பேராசையெ
யும் கெட்ட எண்ணத்தையும் கவனித்தீர்களா? சந்திர
குப்தர் பலவீனரென்று நினைத்துப் பர்வதகன் ஏமாறப்
போகிறான். சந்திர குப்தர் இயற்கையில் மகா வீரரென்

பதையும், மிகவும் தைரியமுள்ளவரென்பதையும், விஷ்ணு குப்தர் புத்தித் திறமையில் நிகரற்றவரென்பதையும், அவரது உதவியால் சந்திர குப்தர் மூவுலகையும் வெல்லக்கூடு மென்பதையும் அவன் சிறிதேனும் உணரவில்லை. முன்னம் நந்தர்கள் பேராசையும் பொறுமையும் கொண்டு மௌரியர்களைக் கொன்றார்கள். அதற்கேற்ற பலனை அவர்கள் விரைவில் பெறப் போகிறார்கள். இப்போது பர்வதகன் பேராசை கொண்டிருக்கிறான். இவனும் தனது கொடிய எண்ணத்திற்கேற்ற பலனைப் பெறுவானென்பது திண்ணம். 'அதிக ஆசை அதிக நஷ்டம்,' என்ற பழமொழி வீணாகுமா?

பர்வதகன் பேராசைப் பேய் பிடித்து, கெட்ட எண்ணம் கொண்டிருக்கிறானென்று விஷ்ணு குப்தர் எப்படியோ தெரிந்துகொண்டார். உடனே அவர் அதற்கேற்ற பரிகாரத்தையும் தேட ஆரம்பித்துவிட்டார். விஷ்ணு குப்தருக்குப் பாகுராயணன் என்னும் ஒரு நண்பன் இருந்தான். விஷ்ணு குப்தர் அவனைக் கூப்பிட்டு, அவனிடம் சில இரகசியமான விஷயங்களைச் சொல்லி, அவனைப் பர்வதகனுக்கு மந்திரியாக ஏற்படுத்தினார். பாகுராயணன் விஷ்ணு குப்தரைச் சேர்ந்தவன் என்பது பர்வதகனுக்குத் தெரியாது. பாகுராயணனும் பர்வதகனுடைய மனம் கோணாமல் நடந்து வந்தான். பர்வதகனுக்குப் பாகுராயணனிடம் பூரண நம்பிக்கை உண்டாயிற்று. விஷ்ணு குப்தரும் பர்வதகனிடமே சில காலம் தங்கியிருந்து, சிற்றரசர்களெல்லோரையும் வென்று, பர்வதகன் படையைப் பலப்படுத்தினார். தனக்கு விஷ்ணு குப்தர் உதவி புரிந்ததால், தன் கெட்ட எண்ணம் அவருக்குத் தெரியாதென்று பர்வதகன் நினைத்தான். அரசு நீதியில்

கைதேர்ந்த விஷ்ணு குப்தர் இச்சிறு சங்கதியை அறியாம
 விருப்பாரா? பிள்ளைகளே, விஷ்ணு குப்தர் இச்செய்
 தியை அறிந்திருந்தும் பர்வதகனுடைய படையைப் பலப்
 படுத்தவேண்டிய காரணமென்ன?' என்று உங்களுக்குச்
 சந்தேகம் உண்டாகலாம். 'சோழியன் குடுமி சும்மா
 ஆடுமோ?' என்பது பழமொழி. பர்வதகனுடைய படை
 யைப் பலப்படுத்திக்கொண்டால், அப்படையின் உதவி
 யால் நந்தர்களை வெல்லலாம் என்ற எண்ணமே அவர் அவ்
 வாறு செய்ததற்குக் காரணம்.

இங்ஙனம் சில மாதங்கள் கழிந்தன. ஒரு சமயம்,
 பர்வதகன் விஷ்ணு குப்தருடைய ஆலோசனைக்கிணங்கித்
 தன் படைகளைத் திரட்டிக்கொண்டு, தென்திசை நோக்
 கிப் புறப்பட்டான்; மறு தினமே வர்த்தமான கிராமம்
 வந்து சேர்ந்தான். விஷ்ணு குப்தர், சந்திர குப்தருக்கும்
 பர்வதகனுக்கும் சினேகம் செய்து வைத்தார். இங்ஙனம்
 சந்திர குப்தரும் பர்வதகனும் ஒன்று சேர்ந்து பாடலி
 புரத்தினமீது படையெடுத்துச் செல்ல ஏற்பாடு செய்து
 கொண்டிருந்தார்கள்.

இனிப் பாடலிபுரத்தில் துறவி வேடம் பூண்டு வசித்து
 வரும் ஜீவசித்தியின் செய்கையைக் கவனிப்போம்: சந்திர
 குப்தரும் பர்வதகனிடம் பாடலி புரத்தினமீது படை
 யெடுத்துவர ஏற்பாடு செய்துகொண்டிருக்கும் செய்தி
 யைத் தூதர்கள் மூலமாய் ஜீவசித்தி தெரிந்துகொண்
 டான். உடனே தனித்தனியே ரீசன்று, 'சேனைத் தலை
 வரே, நாளது ஆடியீ கிருஷ்ண பசும் பிரதமை கூடிய
 செவ்வாய்க்கிழமை பகைவர்கள் பாடலி புரத்தைத் தாக்கப்
 போகிறார்கள். அன்றைத்தினம் உங்களுக்கு ஜாதகபாவம்

நன்றியில்லை. ஆகையால், நீங்கள் அன்றைத்தினம் சண்டைக்குப் புறப்படவேண்டா. புறப்படுவீர்களானால், நிச்சயமாய்ப் போர்க்களத்தில் மரணமடைவீர்கள். நீங்கள் எனக்கு வேண்டியவர்களானதால், இந்த இரகசியத்தை உங்களுக்குத் தெரிவித்தேன்; நீங்கள் வேறொருவருக்கும் இதைச் சொல்ல வேண்டா,' என்று ஒவ்வொருவருக்கும் சொன்னான். படைத் தலைவர்களும் அன்றையதினம் சண்டைக்குப் போவதில்லை என்று தங்களுக்குள்ளேயே உறுதி செய்துகொண்டார்கள். உயிரென்றால், எல்லோருக்கும் பிரியமல்லவா? உயிரை விட்டுவிட யாருக்கு மனம் வரும்? ஜீவசித்தி சோதிடத்திலும் மாந்திரிகத்திலும் வல்லவனென்பது பாடலிபுரம் முழுவதும் பிரசித்தமாயிருந்தது. அவன் சொன்ன சொல் ஒன்றும் வீணாதில்லை. ஆகையால், அவனுரைத்தது உண்மை என்றே சேனாபதிகள் நம்பவேண்டி இருந்தது.

சந்திர குப்தரும் பர்வதகனும் ஏராளமான படைகளைத் திரட்டிக்கொண்டு வந்து, முன் குறிப்பிட்ட தினத்தில், பாடலி புரத்தைத் தாக்கினார்கள். திடீரென்று பட்டணம் தாக்கப்பட்டதும் நந்தர்கள் திடுக்கிட்டுச் சேனாபதிகளிடம் ஓடிச் சண்டைக்குச் சித்தம் செய்யும்படி கட்டளை இட்டார்கள். சேனாபதிகளும் சிற்சில காரணங்களைச் சொல்லிக்கொண்டு, தங்கள் வீடுகளை விட்டுப் புறப்படவே இல்லை. சொற்பப் படைகளுடன் நந்தர்கள் மாத்திரம் போர்க்களம் வந்து சேர்ந்தார்கள். பர்வதகனுடைய சேனைகள் நந்தர் சேனைகளுடன் கும்போர் புரிந்தன. கடைசியில் நந்தர் ஒன்பது பேர்களும் சந்திர குப்தருடைய வாளுக்கு இரையாயினர். அதனால், நந்தர்களின் சேனை

நான்கு திசைகளிலும் பயந்தோடிற்று. அரசர்கள் இறந்த செய்தியைக் கேட்டு, ராக்ஷஸன் மிக்க துயரம் அடைந்தான். அவன் சர்வார்த்த சித்தியைக் காப்பாற்ற எண்ணிச் சர்வார்த்த சித்தியுடன் இரகசியமாய்ப் பட்டணத்தை விட்டுப் புறப்பட்டு வனம் சென்றான். சந்திர குப்தருடைய வெற்றி பாடலி புரம் முழுதும் பரவிற்று. ஆனால், விஷ்ணு குப்தர் ராக்ஷஸனுடைய வஞ்சகத்துக்கு அஞ்சினார். சந்திர குப்தரைப் பட்டணத்திற்குள் உடனே நுழையவேண்டாவென்று சொல்லிப் பட்டணத்திற்கு வெளியிலேயே ஓரரண்மனையில் தங்கியிருக்கச் செய்தார். சந்திர குப்தர் விஷ்ணு குப்தருடனும் பர்வதகனுடனும் அரசியல் விஷயங்களை ஆலோசித்துக்கொண்டு, சிறிது காலம் பட்டணத்துக்கு வெளியிலேயே இருந்து வந்தார். இவர்களுடன் பர்வதகன் பிள்ளையாகிய மலய கேதுவும், தம்பியாகிய விரோதகனும் வசித்து வந்தார்கள்.

7. 'கேவான் கேடு நீனப்பான்.'

பட்டணத்தை விட்டுச் சென்ற ராக்ஷஸன், சந்திர குப்தரை எப்படியாவது கொன்றுவிடவேண்டுமென்று உறுதி கொண்டான்; சர்வார்த்த சித்தியை ஓரிடத்தில் இருக்கச் செய்து, மறுபடியும் சந்திர குப்தரிடம் சென்று, தன்னை மந்திரியாக வைத்துக்கொள்ளும்படி வேண்டிக்கொண்டான். ராக்ஷஸன் கெட்ட எண்ணத்துடன் வந்திருக்கின்றான் என்று சந்திர குப்தர் தெரிந்து கொண்டார். ஆனாலும், ராக்ஷஸனுடைய வேண்டுகோளை மறுப்பது சரியன்று என்றெண்ணி, விஷ்ணு குப்தருடன் ஆலோசித்து, அவனை மந்திரியாக அமர்த்திக்கொண்டார்.

ராசுஸன் மந்திரியாக இருந்துகொண்டே சில சிற்பிகளையும் யானைப்பாகர்களையும் சந்திர குப்தருக்குத் தீங்கு செய்யும்படி இரகசியமாய் ஏற்படுத்தினான். அவர்களும் தங்கள் தங்கள் தொழில்களில் சந்திர குப்தருக்கு வேலைக்காரர்களாய் அமர்ந்தார்கள். ஆனால், விஷ்ணு குப்தருடைய கவனத்தால் வெகு காலம் வரை அவர்களால் சந்திர குப்தருக்கு ஒரு விதத் தீங்கும் செய்ய முடியவில்லை. பிறகு ஒரு நாள் சர்வார்த்த சித்தி தன் தூதர்களைக் கூப்பிட்டு, இருடி வேடத்துடன் சந்திர குப்தரிடம் சென்று, சில விஷக் கனிகளைக் கொடுக்குமாறு ஏவினான். தூதர்களும் விஷக் கனிகளுடன் பாடலிபுரத்திற்குப் புறப்பட்டார்கள்; நடு வழியில் ஓரிடத்தில் தங்கி, இரவில் உறக்கமுற்றார்கள்.

இதை அறிந்த சந்திர குப்தருடைய தூதர்கள் அவ்விடம் சென்று, ஒருவருக்கும் தெரியாமல் அவர்களிடமிருந்த விஷக் கனிகளை எடுத்துக்கொண்டு, அவைகளுக்குப் பதிலாக நல்ல கனிகளை வைத்துவிட்டு, அவ்விஷக் கனிகளைச் சர்வார்த்த சித்திக்குக் கொண்டுபோகும் கனிகளுடன் கலந்துவிட்டார்கள். இதையறியாமல், சர்வார்த்த சித்தியின் தூதர்கள் காலையிலெழுந்திருந்து பாடலிபுரம் சென்று, சந்திர குப்தருக்குக் கனிகளை அளித்தார்கள். போலி இருடிகள் அளித்த கனிகளை உட்கொண்டு சந்திர குப்தர் சுகமாயிருந்தார். சர்வார்த்த சித்தியோ, தன் தூதர்கள் கொடுத்த நஞ்சுடன் கலந்த பழங்களை உட்கொண்டு இறந்தான். சந்திர குப்தருக்குத் தீங்கு செய்ய நினைத்து, சர்வார்த்த சித்தி தானே இறந்தான்.

பிறருக்குக் கேடு செய்ய எண்ணுபவர்கள் தாங்களே அழிவார்கள் என்பதற்குச் சர்வார்த்த சித்தியே உதாரண

மாவான். ஆகையால், பிள்ளைகளே, பிறருக்குத் தீங்கு செய்ய ஒரு போதும் எண்ணாதீர்கள். உங்களுடைய ஆவியும் தேகமும் உங்களுக்கு அருமையாயிருப்பதுபோல, பிறருக்கும் அவர்களுடைய ஆவியும் ஆக்கையும் அருமையாயிருக்கும் என்பதை ஒரு போதும் மறவாதீர்கள்.

அமைச்ச ராக்ஷஸன், நந்தர்கள் போர்க்களத்தில் மடிந்த பிறரும் சந்திர குப்தரை வென்று, சர்வார்த்த சித்தியை அரசனாக்கி, நந்த ராச்சியத்தைப் பலப்படுத்த எண்ணியிருந்தான். சர்வார்த்த சித்தியும் உயிர் துறந்தான் என்ற செய்தியைக் கேட்டதும் துக்கக் கடலில் மூழ்கினான்; மேற்செய்ய வேண்டுபவை இவையென்றறியாமல், திகைத்து நின்றான்; தனது புத்தி பலம் முழுவதையுஞ் செலுத்தியும், தன் எண்ணங்களெல்லாம் தனக்கே கெடுதலாய் முடிந்து வருவதை உணர்ந்து, தன் விதியை நொந்தான்; தன் முயற்சிகளெல்லாம் எதிரிக்கே நன்மையை விளைவிக்கின்றன என்றும் உணர்ந்து, வெட்கினான்; தான் கற்ற கலைகளைத் தாம் வீணென எண்ணினான்; இனியும் தான் உயிருடனிருப்பதைவிட இறப்பதே மேலென எண்ணினான். ஆனால், சிறிது நேரத்திற்குள் மறுபடியும் தையத்தை மேற்கொண்டான்; தனக்கு எவ்விதக் கஷ்டங்கள் நேர்ந்தாலும் சந்திர குப்தரை மாத்திரம் கொல்லாமல் விடப்போகிறதில்லை என்று உறுதி செய்துகொண்டான்.

அமைச்ச ராக்ஷஸனுக்குத் தன் எசமானர்களின் மீதுள்ள அன்பைக் கவனித்தீர்களா? உலகத்தில் இறைவன் பணத்துடனும் செல்வாக்குடனும் இருக்கும்போது வேலைக்காரர்கள், பொருள்களும் மரியாதையும் பெற எண்ணி, இறைவனுக்கு உதவுவது வழக்கம்; இறைவ

னுக்குக் கஷ்டம் வருங்கால், தங்களுடைய உதவியால் கஷ்டம் நீங்கிய பிறகு தங்களுக்குப் பொருள்களும் மரியாதையும் இறைவனால் கிடைக்குமென்றெண்ணி, உதவி செய்கிறவர்களும் சிலருளர். இறைவர்களுமிறந்து, இராச்சியமும் பகைவர்கள் கையிற் சிக்கிக்கொண்ட பின்னும், விண்ணுலகு சென்ற இறைவர்களுக்குத் திருப்தி உண்டு பண்ண எண்ணி, வலியுற்ற பகைவருடன் போராடித் தன்னுயிரையுமிழக்கத் துணிந்த அமைச்ச ராக்ஷஸனுடைய அன்பை என்னவென்று கூறலாம்! இந்நற்குணத்தை உணர்ந்தே விஷ்ணு குப்தர் இவனை எவ்விதத்திலாவது சந்திர குப்தருக்கு அமைச்சகை அமர்த்தவேண்டுமென்ற நிச்சயம் கொண்டார். நவ நந்தர்களையும் சர்வார்த்த சித்தியையும் கொன்றாய்விட்டதென்றாலும், இவ்வமைச்ச ராக்ஷஸனைச் சந்திர குப்தருக்கு மந்திரியாக அமர்த்தாத வரையில் சந்திர குப்தருக்குத் தாம் உதவி செய்ததாகவும், சந்திர குப்த இராச்சியம் பகைவாற்றுத் திடமாக்கப்பட்டதாகவும், பெருநாடு காணத் தம்மை அவமதித்த நந்தர்களுக்குப் பதில் செய்ததாகவும் விஷ்ணு குப்தர் நினைக்கவில்லை.

சர்வார்த்த சித்தி இறந்த செய்தியறிந்தும், ராக்ஷஸன் அச்செய்தியை வெளியிற் பரவச் செய்யவில்லை. அச்செய்தியையறிந்தால், தன்னைச் சேர்ந்தவர்கள் அதைரியம் கொள்ளுவார்களென்று அவன் எண்ணினான்; உடனே பர்வதகனிடம் இரகசியமாய்ச் சென்று, சந்திர குப்தரைக் கொல்லுவதில் தனக்கு உதவி செய்தால், சந்திர குப்தருடைய இராச்சியம் முழுவதையும் அவனுக்குக் கொடுப்பதாய் ஆசை காட்டினான். முன்னமே பர்வதகன் சந்திர குப்தரை வென்று இராச்சியம் முழுவதையும்

பெறப் பேராசை கொண்டிருந்ததால், ராசூஸனுடைய வேண்டுகோளுக்கு இணங்கினான். அன்று முதல் ராசூஸனும் பர்வதகனும் சந்திர குப்தருக்குத் தீங்கு செய்ய ஏற்ற தருணத்தை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள்.

ஒரு நாள் ராசூஸன் ஜீவசித்தியைக் கூப்பிட்டு, “சூமணகரே, நீங்கள் காலஞ் சென்ற நம் இறைவர்களுக்கு மிகவும் வேண்டியவர் அன்றோ? சந்திர குப்தனைக் கொன்றுவிட வேண்டுமென்று நந்தர்கள் எண்ணியிருந்ததும் தங்களுக்குத் தெரிந்த விஷயமே. அவ்வெண்ணத்தை நிறைவேற்றுவதற்காக நான் எவ்வளவோ முயற்சிகள் செய்தும், அவை எல்லாம் வீணாயின. விதி பலத்தால் சர்வார்த்த சித்தியும் நந்தர்களும் இறந்து விட்டார்கள். மானிடப் பிறவி எடுத்தவர்களுக்குச் சாவென்பது தவறாது நேரக்கூடியதே. உண்மையை ஆராய்ந்தால், மானிடர்களுக்குச் சாவே இயற்கையெனவும் பிழைத்திருப்பதே இயற்கையற்றது எனவும் புலப்படுகின்றன. மனிதன் ஒரு நொடிப் பொழுதாவது யிருடனிருந்தால், அதே பெரிய இலாபமெனச் சொல்ல வேண்டும். ஆகையால், இறைவர்கள் இறந்ததைப்பற்றி மிகவும் வருந்துவதில் பயனில்லை. பகைவர்களை வென்று, இறந்து போன இறைவர்களுக்குத் திருப்தி உண்டிபண்ணுவதே அடியார்களுக்குக் கடமையாகும். நீங்கள் மந்திர பலத்தில் நிகரற்றவர்கள். நீங்கள் உதவியாய்க் கிடைத்ததும் எனது பாக்கியமே. பர்வதகன் உதவி புரிவதாக ஏற்றுக்கொண்டதும் நாம் வெற்றி பெறக் கூடுமென்பதற்குத் தகுந்த அத்தாட்சியேயாகும். ஆகையால், சந்திர குப்தனைக் கொல்லுமாறு நீங்கள் ஏதேனும் ஒருபாயம் செய்ய வேண்டும். நீங்களோ, உலகப் பொருள் ஒன்றிலும் பற்றில்

லாதவர்கள். உங்களுக்கு ஏற்ற பதிலுபகாரம் யான் என்ன செய்யப் போகிறேன்! இதோ! இரு கைகளையும் குவித்து வந்தனம் செய்கிறேன். தயை செய்து இதைப் பெற்றுக் கொள்ளுங்கள், ” என்று சொல்லிச் சிரத்தின்மேல் இரு கைகளையும் குவித்து வந்தனம் செய்தான்.

ஜீவ சித்தியும் ராக்ஷஸன் வேண்டுகோளுக்கிணங்கியவன்போல நடித்து, இச்செய்தியை விஷ்ணு குப்தருக்கு இரகசியமாய்த் தெரிவித்து, அபிசார வேள்வி செய்யத் தொடங்கினான். வேள்வியின் ஓம குண்டத்தினின்றும் ஒரு மாது தோன்றினான். அவள் வடிவழகில் இரதி தேவியை வென்று, கண்ணுற்றவர்களின் மனத்தைக் கவர்ந்தாள். ஆனால், விஷக் கன்னிகையானதால், அவளைத் தொடுகிறவன் எமனுலகத்திற்கு விருந்தினனாவான். இவ்விஷயத்தை அறிந்த ராக்ஷஸன் உடனே விஷ்ணு குப்தரிடம் சென்று, சந்திர குப்தருக்கேற்ற ஒரு பெண்மணியைச் சித்தம் பண்ணியிருப்பதாகத் தெரிவித்தான். விஷ்ணு குப்தரும் இதைக் கேட்டு மிக்க சந்தோஷமடைந்தவர்போல நடித்து, ராக்ஷஸனுடைய பக்தியைப் புகழ்ந்து, அப்பெண்மணியைச் சந்திர குப்தரிடம் அழைத்து வரும்படி சொன்னார்; அந்தப்பெண் விஷக் கன்னிகை என்ற செய்தி, ஜீவ சித்தி ராக்ஷஸன் விஷ்ணு குப்தர் ஆகிய மூவருக்குந்தான் தெரியும். ராக்ஷஸன் இச்செய்தியை மிகவும் இரகசியமென்றெண்ணிப் பர்வதகனுக்குக்கூடத் தெரிவிக்கவில்லை. விஷ்ணு குப்தர் சொற்படி அப்பெண் சந்திர குப்தரிடம் அழைத்து வரப்பட்டாள். விஷ்ணு குப்தர் சந்திர குப்தருக்கு அம்மாதின் வரலாற்றை முன்னமே முற்றிலும், உரைத்திருந்தார். உடனே விஷ்ணு குப்தர் அமைச்ச ராக்ஷஸனை நோக்கி,

“அமைச்சரே, பர்வதகர் நம் மகாராசருக்கு மிக்க உதவி செய்திருக்கிறார். அவர் செய்த உபகாரத்திற்குத் தக்க வெகுமானம் செய்யவேண்டுவது அவசியமல்லவா? செய்யாவிடில், நாம் நன்றி கெட்ட பாதகர்களாவோம். இது விஷயத்தில் சந்திர குப்த மன்னரும் மிக்க ஆவலுள்ள வராயிருக்கிறார். ஆகவே, தாங்களனுப்பிய பெண்மணியைப் பர்வதகராசருக்கு மனைவியாக அளிக்க நிச்சயித்திருக்கிறேன். இவ்விஷயத்தில் தாங்கள் தடை செய்யக்கூடாது,” என்று சொல்லி, ராக்ஷஸனுடைய மறு மொழியை எதிர்பாராமலே, புரோகிதரைக் கூப்பிட்டு, அக்கணமே தம் முன்னிலையிலேயே பர்வதகனுக்கும் அப்பெண்மணிக் கும் திருமணம் நடத்தி வைக்குமாறு உத்தரவளித்தார். ராக்ஷஸனால் மறுத்து ஒன்றும் சொல்ல முடியவில்லை. உண்மையைப் பர்வதகனுக்குத் தெரிவிக்க நேரமுமில்லை. என்ன செய்வான் பாவம்! பர்வதகனும் களிப்புடன் மணப் பந்தலில் உட்கார்ந்தான்; மணத்தில் அப்பெண் ணின் கையைப் பிடித்ததும் விஷ வேகத்தால் மயங்கிக் கீழே விழுந்து நொடியில் உயிர் துறந்தான். ராக்ஷஸன், தன் நண்பனாகிய பர்வதகன் உயிரிழக்கத் தானே காரண மானதை எண்ணி எண்ணி, தன் விதியை நொந்து கொண்டே, மணம் நடைபெறு முன்னமே சபையினின் றும் புறப்பட்டுத் தன் வீடு வந்து சேர்ந்தான்; விஷ்ணு குப்தருடைய புத்திக் கூர்மையையும் தந்திரத்தையும் உணர்ந்து, தலை குனிந்து வெட்கினான்.

விஷக் கன்னிகையினால் பர்வதகன் மாண்டான் என்ற செய்தியைக் கேட்டதும், ராக்ஷஸனுக்குத் துயரமும் பயமும் உண்டாயின; தன்னால் அனுப்பப்பட்ட மாதினால் பர்வதகன் இறந்ததால், இதையே காரணமாக வைத்துக்

கொண்டு தனக்குத் தண்டனை விதிக்கப்படுமென்று பயந்தான் ; அன்றிரவே தன் நண்பனாகிய சந்தன தாஸனிடம் தனது குடும்பத்தை ஒப்பித்துப் பாடலி புரத்தை விட்டு ஓடிவிட்டான். ராக்ஷஸன் சென்ற செய்தி விஷ்ணு குப்தருக்குத் தெரிந்திருந்தும், ராக்ஷஸன் சிறிது காலம் பாடலிபுரத்திலில்லாமல் இருப்பதே சாலவும் நன்றென்றெண்ணி, அதைத் தடுக்கவில்லை. ' பர்வதகன் கொல்லப்பட்டான்,' என்ற செய்தி பட்டணம் முழுவதும் பரவியது. ' ராக்ஷஸனே, வஞ்சகம் செய்து பர்வதகனைக் கொன்றுவிட்டான்,' என்று விஷ்ணு குப்தர் விளம்பரம் செய்து, ராக்ஷஸனைச் சிறைப்படுத்தும்படி உத்தரவு செய்தார். ராக்ஷஸன் வீட்டைச் சோதிக்கையில் ராக்ஷஸனும் அவன் குடும்பமும் அங்குக் காணப்படவில்லை. அதனால், ' ராக்ஷஸன் பர்வதனைக் கொன்று விட்டுக் குடும்பத்துடன் தப்பி ஓடிவிட்டான்,' என்று நாடெங்கும் நம்ப வேண்டிவதாயிற்று.

பிறகு விஷ்ணு குப்தர், ' முழு இராச்சியத்தையும் கவர்வேண்டுமென்று பேராசைகொண்ட பர்வதகன் தானே உயிர் துறந்தான். அவனைக் கொன்ற பழி ராக்ஷஸன் மேல் சமத்தப்பட்டது. கொடியோர்கள் தங்கள் தீவினைக் கேற்பப் பலனைப் பெறுகிறார்கள். இனிப் பர்வதகனுக்கு வாக்களிக்கப்பட்ட பாதி இராச்சியத்திற்கு உரியவர்கள் அவன் மகனாகிய மலய கேதுவும் தம்பியாகிய விரோதகனுமே. இவ்விருவரும் பர்வதகனுடன் சேர்ந்து, சந்திரகுப்தரைக் கொல்ல நினைத்தவர்களே. இவர்களுக்குப் பாதி இராச்சியத்தை அளித்த போதிலும், பேராசையினால் மறு பாதி இராச்சியத்தையும் பெற எண்ணி, சந்திர குப்தருக்குத் தீங்கு செய்ய நினைப்பார்கள். ஆகை

யால், இவர்களையும் பர்வதகனுக்குத் துணையாக விண்ணுலகுக்கு அனுப்புவதே தக்கது. ஆனால், அப்படிச் செய்தால், பர்வதகனையும் நாமே மாள வைத்தோம் என்று குடிகள் ஐயமுறுவார்கள். ஆகையால், இதற்கேற்றவாறு ஒரேற்பாடு செய்யவேண்டும்,' என்று எண்ணினார்.

உடனே பாகுராயணன் மலய கேதுவினிடம் சென்று, “இளவரசே, நாம் இனி ஒரு நொடிப்பொழுதும் இந்நகரத்தில் இருக்கக்கூடாது. விஷ்ணு குப்தர் நமது மகாராசனைக் கொன்றதமல்லாமல் நம்மையும் கொல்ல ஏற்பாடு செய்துகொண்டிருப்பதாய்த் தெரிய வருகிறது. ஆகையால், இப்போதே புறப்பட்டு வேறிடம் செல்ல வேண்டும்,” என்று சொன்னான். மலய கேதுவும் அமைச்சன் வார்த்தைக்கிணங்கி, அவனுடன் இரகசியமாய் ஒடி விட்டான். ராக்ஷஸனுக்கு இச்செய்தி தெரிய வந்தது. உடனே மலய கேது இருக்குமிடம் சென்று, சந்திர குப்தரைக் கொண்டு இராச்சியம் முழுவதும் அவனுக்கே அளிப்பதாக ஆசை காட்டினான். மலய கேதுவும். பேராசை கொண்டு ராக்ஷஸனுடன் சேர்ந்து சந்திர குப்தரைக் கொல்ல ஏற்பாடு செய்துகொண்டிருந்தான்.

இம்மாதிரி மலயகேதுவும் ராக்ஷஸனும் ஒன்று சேர்வார்களென்பது விஷ்ணு குப்தருக்கு முன்னமே தெரியும். பாகுராயணனை மந்திரியாக ஏற்படுத்தும் போதே, ராக்ஷஸனையும் மலய கேதுவையும் கலைக்க வேண்டுவதற்கேற்ற சில உபாயங்களைப் பாகுராயணனிடம் சொல்லி வைத்திருந்தார். அவ்விதமே, ஒரு நாள், பாகுராயணன் மலய கேதுவினிடம் சென்று, ‘இளவரசே, நம் அமைச்ச ராகிய ராக்ஷஸர் நமது மகாராசருக்காகவும் தங்களுக்

காகவும் எவ்வளவோ கஷ்டப்பட்டிருக்கிறார் என்பது தங்களுக்கும் தெரிந்த விஷயமே. தாங்கள் தனித்து வந்த பிறகும் அவர் தங்களிடமே வந்து சேர்ந்திருக்கிறார். இங் னனம் இறைவர்களிடம் நேசம் கொண்ட அமைச்ச ராக்ஷஸருக்குத் தங்கள் கையால் ஒரு மரியாதை செய்ய வேண்டுவது அவசியம்.

‘நன்றி யறிதல் பொறையுடைமை யின்சொல்லோ டின்னாத எவ்வுயிர்க்குஞ் செய்யாமை கல்வியோ டொப்புர வாற்ற வறித லருளுடைமை நல்லினத் தாரோடு நட்ட விவையெட்டுஞ் சொல்லிய வாசார வித்து.’

‘வேலைக்காரர்களுக்குத் தகுந்த சமயங்களில் மரியாதை செய்தால்தான் அவர்கள் பிரபுக்களிடம் நேசமாயிருப்பார் கள்; இல்லாவிடில், வெறுப்படைவார்கள்,’ என்றுரைத் தான். மலய கேதுவும், பாகுராயணன் மொழியை மேற் கொண்டு, தான் அணிந்திருந்த ஒரு முத்து மாலையைக் கழற்றிப் பாகுராயணனிடம் கொடுத்து, ராக்ஷஸனுக்கு வெகுமதியாக அனுப்பினான். பாகுராயணனும் ராக்ஷஸ னிடம் சென்று, அவ்வெகுமதியை அளித்து, அம்முத்து மாலையைக் கழுத்தில் அணியுமாறு செய்தான்.

பிள்ளைகளே, இம்மாதிரி முத்து மாலையை ராக்ஷ ஸனுக்கு அளிக்கும்படி செய்த விஷ்ணு குப்தருடைய எண்ணம் என்னவென்று நீங்கள் கேட்கக்கூடும். ராக்ஷ ஸனை மலய கேதுவை விட்டு விலக்குவதற்கு இதுவே தக்க உபாயம் என்பது சற்றுப் பொறுத்தால் உங்களுக்கே தெரிய வரும்.

8. 'புத்திமானே பலவான்.'

சந்திர குப்தர் பாடலி புரத்தில் நுழையாமல், வெளியிலேயே ஒரு மாளிகையில் வசித்து வந்தார் என்று முன்பு படித்தீர்களல்லவா? ஒரு நாள் விஷ்ணு குப்தர், "அரசர் இன்றைத் தினமிரவில் பட்டணப்பிரவேசம் செய்யப்போகிறார். ஆகையால், பட்டணம் முழுவதும் நன்கு சிங்காரிக்கப்பட வேண்டும்," என்னும் அறிக்கையை வெளியிட்டார். வேலைக்காரர்கள், "அமைச்சரே, கோட்டைவாயில் தாரு வர்மனால் முன்னமே அலங்கரிக்கப்பட்டது. நாங்கள் பட்டணத்திற்குள் அலங்காரம் செய்கிறோம்," என்று பதில் கூறினார்கள். இதைக்கேட்டு விஷ்ணு குப்தர், 'தாரு வர்மன் ராசுஸனைச் சேர்ந்தவன். நம் முத்தரவின்றியே கோட்டை வாயிலை அவன் அலங்கரித்ததாய்ச் சொல்லுகிறார்கள். இதனால், அவன் நம்மரசருக்கு ஏதோ தீங்கு செய்ய நினைத்திருக்கிறான் என்று நன்றாய்த் தெரிகிறது. ஆனால், அதுவும் நமக்கு நன்றே,' என்று எண்ணினார். பர்வதகன் இறந்துவிட்டதாலும், மலயகேது ஓடிவிட்டதாலும் விரோதகனை பாதி இராச்சியத்திற்கு உரியவனென்று விரோதகனுக்குப் பாதி இராச்சியத்தை அளித்தார். பட்டணப் பிரவேசத்திற்குக் குறிப்பிட்ட நேரத்தில் சந்திர குப்தருடைய உடைகளால் விரோதகனை அலங்கரித்துப் பட்டத்து யானையின்மேல் ஏற்றி நகரத்திற்குள் பிரவேசிக்கும்படி அனுப்பினார். சந்திர குப்தர் நகரப்பிரவேசம் செய்யப்போகிறாரென்று முன்னமே விளம்பரம் செய்யப்பட்டிருந்ததாலும், சந்திர குப்தருடைய உடைகளைத் தரித்திருந்ததாலும் பரிசனங்களெல்லோரும் விரோதகனைச் சந்திர குப்தரென்றே எண்

ணினூர்கள். முன்னமே ராசுஸனால் ஏவப்பட்டிருந்த யானைப்பாகனும் விரோதகனைச் சந்திர குப்தரென்றே நினைத்துத் தன்னுடைய எண்ணம் நிறைவேறியதென்று மகிழ்ந்து குஞ்சரத்தை நடத்தினான். விரோதகன் யானையின் மீதேறிக் கோட்டை வாயிலிற் சேர்ந்ததும், தாருவர்மன் சந்திர குப்தரே வருவதாய் எண்ணி, இருப்புத் தோரணத்தை விரோதகன்மீது வீழ்த்தினான். திடீரென்று யானை இரண்டு மூன்று அடிகள் விரைவாய் நடந்ததால், அத்தோரணம் குறி தவறி விரோதகனுக்குப் பின் உட்கார்ந்திருந்த யானைப்பாகன்மீது விழுந்தது. அதனால், யானைப்பாகன் இறந்தான். தாருவர்மன் திகிலடைந்தான்; அரசரை உயிருடன் விட்டுவிட்டால் தனக்கு மரண தண்டனை விதிப்பாரென்று பயந்தான்; உடனே கையில் வாளேந்திச் சந்திர குப்தரென்றெண்ணி விரோதகனுடைய முடியை அரிந்தான். அரசனைக் கொன்றதால் கோபங்கொண்ட படைஞர்கள் தாருவர்மனைப் பிடித்து அடித்துக் கொன்றார்கள்.

விஷ்ணு குப்தருடைய புத்தித் திறமையையும் நீடித்த யோசனையையும் கவனியுங்கள்! சந்திர குப்த இராச்சிய முழுவதையும் கவரவேண்டுமென்ற பேராசை கொண்ட பர்வதகன் 'விளக்கில் விழுந்த விட்டிற் பூச்சிபோலத்' தானே மாண்டான். 'அவன் மகனாகிய மலய கேதுவோ, சென்றவிடம் தெரியவில்லை. விரோதகனும் கொல்லப்பட்டான். யானைப்பாகனும் உயிரிழந்தான். தாருவர்மனும், 'அரசரைக் கொன்றான்' என்ற பழியைச் சுமத்திக் கொல்லப்பட்டான். பிள்ளைகளே, இன்னுமொரு விஷயத்தை நீங்கள் இங்குக் கவனிக்கவேண்டும்: விரோதகனைக் கொன்ற குற்றத்தாலல்லவோ தாருவர்மன் கொல்

லப்பட்டான். இதனால், 'ஒரு சமயம் விஷ்ணு குப்தரே இந்த வஞ்சகச் செயல்களுக்குக் காரணமாயிருக்க லாமோ!' என்று உலகத்தார் சந்தேகிக்க இடமே யில்லை. அப்படி யிருந்தால், விரோதகளைக் கொன்ற குற்றத் திற்காகத் தாருவர்மனைக் கொல்ல நியாயமேயில்லை. பாதி இராச்சியத்தைப்பெற்ற விரோதகளைக்கொன்றது விஷ்ணு குப்தருக்குச் சம்மதமாயிருக்குமாதலால், அச்செய்கைக் குக்காரணமாகிய தாருவர்மனுக்குச் சந்தோஷத்தால் வெகு மதியல்லவோ அளித்திருக்கவேண்டும்? இவ்விதம் ராக்ஷ ஸன் செய்திருந்த கபடங்களெல்லாம் ராக்ஷஸனுக்குக் கெடுதலாயும் விஷ்ணு குப்தருக்கு அனுகூலமாயும் முடிந் தன.

பிறகு ஒரு நல்ல தினத்தில், சப வேளையில், சந்திர குப்தர் சகலபரிவாரங்களுடனும் மங்கள வாத்தியகோஷத் துடனும் பாடலிபுரத்துட் சென்று, அரண்மனையில் வசித்து வந்தார்.

மறு நாள் நிபுணகன் என்ற ஒரு தூதன் விஷ்ணு குப்தரிடம் வந்து, பின்வருமாறு தெரிவித்தான்; 'அமைச்சரே, நமது பட்டணத்தில் சந்தன தாஸன் என்ற வியா பாரியும், சகட தாசன் என்ற எழுத்து வேலைக்காரனும், ஜீவ சித்தி என்ற ஜைனத் துறவியுமே நம் அரசருக்கு விரோதிகள். இவர்களுள் சந்தன தாஸன் ராக்ஷ ஸனுடைய குடும்பத்தைக் காப்பாற்றி வருகிறான். இதை யறிந்தே நான் மாறுவேடம் பூண்டு, பொம்மைப் படங்க ளைத் தரித்துச் சனங்களுக்கு வேடிக்கை காட்டிக்கொண்டு சந்தன தாஸனுடைய வீட்டிற் புகுந்தேன். அங்கொரு சிறு குழந்தை வேடிக்கை பார்க்க என்னிடம் ஓடிவந்தது. அப்போது ஒரு மாது திரைக்குள்ளிருந்தே பரபரப்புடன்

கையை வெளியில் நீட்டி, அக்குழந்தையைத் தன்னிடமிழுத்தாள். அப்போது இம்மோதிரம் அவளுடைய மெல்லிய விரலிலிருந்து நழுவிக்கீழே விழுந்தது. இதை அவள் கவனிக்கவில்லை. யான் இம்மோதிரத்தை எடுத்துக்கொண்டு வந்தேன்,' என்று சொல்லி, ராக்ஷஸனுடைய முத்திரை மோதிரத்தைக் கொடுத்தான். விஷ்ணு குப்தர் அம்மோதிரத்தைப் பெற்றதும், 'இனி ராக்ஷஸன் நம்முடைய கையிற் சிக்கிக்கொண்டான்,' என்று மன மகிழ்ந்தார்.

விஷ்ணு குப்தருக்குச் சித்தார்த்தகன் என்னும் ஒரு சீடன் உண்டு. விஷ்ணு குப்தர் அந்தச் சீடனைக் கூப்பிட்டு, "சித்தார்த்தகா, உனக்குச் சகட தாஸன் மிகவும் நண்பனல்லவா? இப்போது உன்னால் சில முக்கியமான காரியங்கள் ஆகவேண்டி இருக்கின்றன. நான் ஒரு கடிதம் கொடுக்கிறேன். அதேமாதிரி சகட தாஸனால் ஒரு கடிதம் எழுதுவிக்கவேண்டும். கடிதம் இன்றால் இன்றாளுக்கு எழுதப்பட்டதென்று அவனிடம் சொல்லக்கூடாது. அந்தக்காரியம் முடிந்ததும் எனக்குத் தெரியப்படுத்த வேண்டும்," என்று சொல்லி ஒரு கடிதத்தைக் கொடுத்தனுப்பினார்.

சில தினங்கள் சென்றதும் சித்தார்த்தகன், சகடதாஸன் கையாலெழுதப்பட்ட கடிதத்தைக் கொண்டு வந்து விஷ்ணு குப்தரிடம் கொடுத்தான். விஷ்ணு குப்தர் கடிதத்தை வாங்கிப் படித்துப் பார்த்தார்; மன மகிழ்ந்தார். சித்தார்த்தகன் திறமையை மெச்சி அவனுக்கு வெகுமதிகளை அளித்தார். பிறகு ராக்ஷஸனுடைய முத்திரை மோதிரத்தால் அக்கடிதத்தில் முத்திரையிட்டிடு, முத்திரையையும் கடிதத்தையும் சித்தார்த்தகனிடம் கொடுத்துப்

பின் வருமாறு சொன்னார். “சித்தார்த்தகா, இக்கடிதத் தையும் மோதிரத்தையும் காப்பாற்றி வைத்துக்கொண்டிரு. இக்கடிதம் மிகவும் முக்கியமானது. சகட தாஸன் அரசருக்கு விரோதமாக நடந்துகொண்டபடியால் அவனைக் கொல்லும்படி உத்தரவு செய்கிறேன். அவன் கொலைக் களத்திற்குக் கொண்டுபோகப்பட்டதும், நீ அவ்விடம் சென்று இம்மோதிரத்தைக் காட்டிக் கொலையாளிகளுக்குச் சமிக்கை செய்யவேண்டும். கொலையாளிகள் ராக்ஷஸனைச் சேர்ந்தவர்களானதால், மோதிரத்தைப் பார்த்ததும் உன் ஜாடையறிந்து சகட தாஸனைக் கொல்லாமல் விட்டுவிடுவார்கள். பிறகு, சகட தாஸனை மீட்டுக்கொண்டு ராக்ஷஸனிடம் அழைத்துச் செல்லவேண்டும். சகட தாஸனுடைய உயிரைக் காப்பாற்றியதற்காக ராக்ஷஸன் உனக்கு வெகுமதி அளிப்பான். அதைப் பெற்றுக்கொண்டு மோதிரத்தை ராக்ஷஸனிடமே கொடுத்துவிட்டுச் சகட தாஸனும் நீயும் ராக்ஷஸனிடமே வேலை பார்த்து வா வேண்டும். சில காலங் கழித்துச் சந்திர குப்தருக்கும் மலய கேதுவுக்கும் சண்டை நேரிடும். அப்போது இக்கடிதத்தை மலய கேதுவின் பார்வைக்குக் கொண்டுவர வேண்டும். நிர்ப்பந்தம் செய்து கேட்கும்போது, இவ்விதம் வாய் மொழியாய்ச் சொல்ல வேண்டும்,” என்று சில வார்த்தைகளைக் காதுடன் சொல்லியனுப்பினார். சித்தார்த்தகனும் குருவுக்கு வந்தனம் செய்து, அவ்விதமே செய்வதாய்ச் சொல்லிவிட்டுச் சென்றான். ஜீவ சித்தியும் பாடலிபுரத்தை விட்டு ராக்ஷஸனிடம் போய்ச் சேர்ந்தான். உடனே சகட தாஸனுக்கு மரண தண்டனை விதிக்கப்பட்டது.

விஷ்ணு குப்தர் சந்தன தாஸனை வரவழைத்து, 'வர்த்தகத் தலைவரே, உங்களிடம் ராஷ்ட்ரஸலுகைய குடும்பம் ஒப்பிக்கப்பட்டிருப்பதாகக் கேள்விப்படுகிறோம். ராஷ்ட்ரஸன் தற்காலம் மகாராஜருக்கு விரோதி என்ற செய்தி தங்களுக்குத் தெரியாததன்று. மகாராஜாவின் பட்டணத்திலேயே இருந்துகொண்டு மகாராஜாவுக்கு விரோதமான செய்கையைச் செய்வது மிகவும் தகாததல்லவா? சகட தாஸனைப் பார்த்தீர்களா! மகாராஜாவுக்கு விரோதமாய் நடந்ததால், அவனுக்கு மரண தண்டனை ஒன்றும் நேரவேண்டா. ராஷ்ட்ரஸன் குடும்பத்தை மகாராஜாவினிடம் ஒப்பித்துவிடுங்கள். ஒடிப்போன சத்துருக்களின் குடும்பத்தைப் காப்பாற்ற அரசர்கள் கடமைப்பட்டவர்களே,' என்று பல முறை சொன்னார். சந்தன தாஸன் அதற்கிணங்காததால் சிறையில் வைக்கப்பட்டான்.

இவ்விதம் பாடலி புரத்தில் நடந்த செய்திகளையெல்லாம் தூதர்கள் மூலமாய்த் தெரிந்துகொண்ட ராஷ்ட்ரஸன், தனக்காகச் சகட தாஸன் மரண தண்டனையடைந்ததற்கும், கௌரவம் பொருந்திய சந்தன தாஸன் சிறையிலடைக்கப்பட்டதற்கும் மிகவும் வருந்தினான். இதற்குள் சித்தார்த்தகன் சகட தாஸனைக் கொலையாளிகளிடமிருந்து விடுவித்துக்கொண்டு ராஷ்ட்ரஸனிடம் வந்து சேர்ந்தான். ராஷ்ட்ரஸனோ, கொலையுண்டதாக எண்ணியிருந்த சகட தாஸன் உயிருடன் வந்ததும், அவற்ற மகிழ்ச்சியடைந்து, அவனைக் காப்பாற்றிய சித்தார்த்தகனுக்குத் தான் கழுத்திலணிந்திருந்த முத்து மாலையைக் கழற்றி வெகுமதி அளித்தான். சித்தார்த்தகனும் மிக்க சந்தோஷத்துடன் முத்து மாலையைப் பெற்றுக்கொண்டான். சிறிது நேரம் முத்து மாலையைத் தன்னிடம் வைத்திருந்து, பிறகு,

“ அமைச்சரே, இந்த விலை உயர்ந்த ஆபரணத்தை என்னால் காப்பாற்றி வைக்க முடியாது; ஆகையால், இது தங்களிடமே இருக்கட்டும். பிறகு வாங்கிக்கொள்கிறேன்,” என்று சொல்லி, முத்து மாலையையும் முத்திரை மோதிரத்தையும் ராக்ஷஸனிடம் கொடுத்தான். ராக்ஷஸன் முத்திரை மோதிரத்தைக் கண்டு சந்தோஷமடைந்தான். சித்தார்த்தகன் கொடுத்த முத்து மாலையை ஒரு பெட்டியில் வைத்துத் தன் முத்திரை மோதிரத்தால் முத்திரையிட்டிக் கஜானாவில் வைக்கும்படி உத்தரவிட்டான். சித்தார்த்தகனையும் சகட தாஸனையும் தன்னிடமே வேலையிலமர்த்திக் கொண்டான்.

இறந்துபோன பர்வதகனுடைய நகைகளில் சில சந்திர குப்தரிடமிருந்தன. விஷ்ணு குப்தர் அவற்றுள் மூன்று நகைகளை வியாபாரிகளிடம் கொடுத்து, அவற்றை ராக்ஷஸனிடம் கொண்டுபோய் விலைக்கு விற்றுவிடும்படி சொல்லி அனுப்பினார். வியாபாரிகளும் ஆபரணங்களை விற்பதற்காக ராக்ஷஸனிடம் வந்தார்கள். ராக்ஷஸன், தனக்கு மலய கேது கொடுத்த முத்து மாலையைச் சித்தார்த்தகனுக்கு வெகுமதியாகக் கொடுத்துவிட்டபடியால், அதற்குப் பதிலாக இம்மூன்று ஆபரணங்களையும் விலைக்கு வாங்கி அணிந்துகொண்டான்.

9. ராக்ஷஸன் சந்திர குப்தருக்கு மந்திரியாதல்

பிறகு விஷ்ணு குப்தர் ராக்ஷஸனை மலய கேதுவைவிட்டுப் பிரிக்க எண்ணி, ஒரு தந்திரம் செய்தார். அதாவது, சந்திர குப்தருக்கும் தமக்கும் விரோதம் என்று எல்லோரும் அறியும்படி பாவனை பண்ணிச்சயித்தார். ஒரு

சமயம் சந்திர குப்தர் பாடலி புரத்தில் நிலாவொளித் திரு விழாக் கொண்டாட ஆரம்பித்தார். திருவிழாக் கொண்டாட வேண்டாவென்று விஷ்ணு குப்தர் தடுத்தார். அதனால் சந்திர குப்தருக்கும் விஷ்ணு குப்தருக்கும் விரோதம் ஏற்பட்டது. கடைசியாகச் சந்திர குப்தர் விஷ்ணு குப்தரை மந்திரி பதவியினின்றும் நீக்கவிட்டார். இச்செய்தியை ராக்ஷஸன் கேள்விப்பட்டிடு, 'இனிச் சந்திர குப்தரை எளிதில் வென்றுவிடலாம்,' என்று எண்ணி மகிழ்ந்தான். ஆனால், மலய கேதுவினிடம் மந்திரியாயமர்ந்த பாகுராயணன், 'ராக்ஷஸர் நம் சத்துருவாகிய சந்திர குப்தன் பக்கத்தில் அந்தரங்கத்தில் பிரியமுடையவராகக் காணப்படுகிறார்,' என்று அடிக்கடி சொல்லி, மலய கேதுவின் மனத்தைக் கலைத்துக்கொண்டே வந்தான்.

ஒரு நாள் பாகுராயணன் மலய கேதுவினிடம் சென்று, "மகாராசரே, இன்றைத் தினம் பாடலி புரத்திலிருந்து ஒரு தூதன் வந்தான். சந்திர குப்தருக்கும் விஷ்ணு குப்தனுக்கும் விரோதமேற்பட்டதால் விஷ்ணு குப்தன் மந்திரி பதவியினின்றும் நீக்கப்பட்டிருக்கின்றனாம். சந்திர குப்தன் நம் அமைச்சராகிய ராக்ஷஸருடைய மேலான குணங்களையும் புத்தித் திறமையையும் அடிக்கடி புகழ்ந்து பேசுகிறனாம். இச்செய்தியை அமைச்ச ராக்ஷஸர் கேட்டு மிகவும் சந்தோஷமடைகிறார். பகைவன் தம்மைப் புகழ்வதால், ராக்ஷஸருக்குக் களிப்பு உண்டாக வேண்டிய காரணம் யதோ தெரியவில்லை. இதனால் ராக்ஷஸருக்குச் சந்திர குப்தரிடம் அந்தரங்கத்தில் பிரீதியிருப்பதாக நன்கு விளங்குகின்றது," என்றுரைத்தான். இதைக் கேட்டதும், மலயகேதுவுக்கு ராக்ஷஸனிடம் சந்தேகம் மேலிட்டது. ஆனால், அதை வெளியிற்

காட்டாமல் மலயகேது தன் சைனியங்களைத் திரட்டிக் கொண்டு, சந்திர குப்தருடன் சண்டை செய்வதற்காகப் பாடலி புரத்திற்கருகே வந்து சேர்ந்தான். படைகள் அணி வகுக்கப்பட்டு வந்தன. அப்போது பாகுராயணன், 'நமது சேனையிலிருந்து புஷ்ப புரத்திற்குச் செல்லுகிறவர்கள் என்னுடைய உத்தரவின் நிச் செல்லக்கூடாது. என்னிடமிருந்து முத்திரைச் சீட்டு வாங்கியே செல்ல வேண்டும். இதேமாதிரி புஷ்ப புரியிலிருந்து நமது சேனைக்குள் வருகிறவர்களும் என்னுடைய முத்திரைச் சீட்டு வாங்கிக் கொண்டுதான் வர வேண்டும். இச்சட்டத்தை மீறி நடப்பவர்கள் கடுமையான தண்டனைக்குள்ளாவார்கள்,' என்று உத்தரவு செய்தான். மலய கேதுவும் இவ்வுத்தரவைப் புகழ்ந்து சம்மதித்தான். அமைச்சனுடைய உத்தரவின் படி எல்லோரும் முத்திரைச் சீட்டு வாங்கியே சென்றார்கள். மறுதினம் ஜீவ சித்தி பாகுராயணனிடம் சென்று, தான் புஷ்ப புரிக்குச் செல்ல வேண்டியிருப்பதால் முத்திரைச் சீட்டு அளிக்குமாறு வேண்டினான். பாகுராயணன் அவனை அரசனிடம் அழைத்துச் சென்றான். ஜீவ சித்தி அரசனுடன் சம்பாஷணையில், 'பர்வதக ராசனை ராசுஷஸனை விஷக் கன்னிகை மூலமாய்க் கொன்றான்,' என்று பல காரணங்களால் நம்பும்படி சொல்லிவிட்டு, முத்திரைச் சீட்டு வாங்கிச் சென்றான்.

சித்தார்த்தகன், ராசுஷஸனிடம் வைக்கப்பட்டிருந்த ஆபரணப் பெட்டியை ராசுஷஸனது முத்திரையுடன் திரும்பப் பெற்றுக்கொண்டு, விஷ்ணு குப்தர் கொடுத்திருந்த கடிதத்தையும் மறைத்து வைத்துக்கொண்டு, முத்திரைச் சீட்டு வாங்காமலே பாடலி புரத்திற்குப் புறப்பட்டான். காவற்காரர்கள் முத்திரைச் சீட்டில்லாமல் செல்

லும் சித்தார்த்தகளைப் பிடித்து மலய கேதுவினிடம் கொண்டுவந்து நிறுத்தினார்கள். அப்போது பாகுராயணன் அரசன் பக்கத்திலிருந்துகொண்டு, சித்தார்த்தகளைப் பின் வருமாறு வினவினான் :

பாகுராயணன் :—(சித்தார்த்தகளைப் பார்த்து) நீ யார் ?
நம்முடைய சேனையைச் சேர்ந்தவனா ? அல்லது
வெளியிலிருந்து வந்தவனா ?

சித்தார்த்தகன் :—ஐயா, யான் அமைச்ச ராக்ஷஸரு
டைய ஏவலாளன்.

பாகு :—நீ எங்கே போகின்றாய் ?

சித்தா :—நான் பாடலி புரம் செல்லுகிறேன்.

பாகு :—என்னுடைய முத்திரைச் சீட்டில்லாமல் எவரும்
செல்லக் கூடாதென்பது அரசருடைய உத்தரவென்
பது உனக்குத் தெரியுமா ?

சித்தா :—அமைச்சரே, தெரியும்.

பாகு :—தெரிந்திருந்தும் முத்திரைச் சீட்டில்லாமல் ஏன்
போகிறாய் ?

சித்தா :—பிரபுவே, அவசரமாய்ச் செல்ல வேண்டியிருந்த
தால் முத்திரைச் சீட்டு வாங்கிக்கொண்டு போக நேர
மில்லை.

பாகு :—அரசருடைய உத்தரவைக்கூட மீறி நடக்கும்படி
யான அவசர காரியம் யாது ?

மலயகேது :—அமைச்சரே, அவன் கையில் ஏதோ கடிதம்
வைத்துக்கொண்டிருக்கிறான். அதை வாங்குங்கள்.

பாகு :—(கடிதத்தை வாங்கிப் பார்த்து) மகாராஜரே, கடி
தத்தில் அமைச்ச ராக்ஷஸனுடைய முத்திரை
இடப்பட்டிருக்கிறது.

மல்ய :—முத்திரையைக் கலைக்காமல் கடிதத்தைத் திறந்து படிப்போம்.

பாடு :—மகாராஜா, அப்படியே (என்று சொல்லிக் கடிதத் தைத் திறந்து கொடுத்தான்).

மல்ய :—(கடிதத்தை வாங்கிப் படிக்கிறான்) 'எங்களுடைய பகைவர்களைக் கொன்று தாங்கள் செய்த பிரதிக்கிணையை நிறைவேற்றிவிட்டீர்கள். தாங்கள் வாக்களித்தபடி என் சினேகிதர்களுக்கு வேண்டியவற்றை அளித்து உதவி புரிவீர்களென்று நம்புகிறேன். தாங்கள் உதவி புரிவீர்களென்று அறிந்தால், அவர்கள் தங்களுடைய இறைவனைக் கொன்றுவிட்டுத் தங்களிடம் வந்து சேருவார்கள். அவர்களுள் சிலர் பகைவருடைய பணத்தை விரும்புகின்றனர். சிலர் யானைப் படையை விரும்புகின்றனர். சிலர் இராச்சியத்தை விரும்புகின்றனர். தாங்களனுப்பிய மூன்று ஆபரணங்களையும் வந்தனத்துடன் பெற்றுக்கொண்டேன். யானும் இக்கடிதத்துடன் ஒரு முத்து மாலையைத் தங்களுடைய பாதங்களுக்குக் காணிக்கையாக அனுப்பியிருக்கிறேன். தயை கூர்ந்து அதைப் பெற்றுக்கொள்ளுமாறு வேண்டுகிறேன். இவனிடமே வாய்மொழியாய் இன்னும் சில செய்திகளைச் சொல்லி அனுப்பியிருக்கிறேன்.

பாடு :—இக்கடிதம் யாரால் யாருக்கு எழுதப்பட்டிருக்கிறது?

சித்தார் :—அமைச்சரே, அமைச்ச ராக்ஷஸரால் எழுதப்பட்டிருக்கிறது. யாருக்கு எழுதப்பட்டிருக்கிற தென்பது மாத்திரம் தெரியாது.

பாடு :—அடா திருடா, கடிதங்கொண்டு போகின்றாய் ;

யாருக்கு என்று தெரியாதா? இருக்கட்டும். வாய் மொழியாய்ச் சொல்லியனுப்பப்பட்ட செய்தி என்ன? சொல்.

சித்தார் :—ஐயா, எஜமானர்களே, எனக்கு இப்போது ஒன்றுமே தோன்றவில்லை.

பாடு :—(கோபத்துடன்) திருடா, ஒன்றுமே தோன்றவில்லையா? இதோ தோன்றும்படி செய்கிறேன்; பார். (வேலைக்காரர்களைப் பார்த்து) இவனை வெளியிற் கொண்டுபோய் உண்மையை உரைக்கும் வரை கசையினால் அடியுங்கள்.

வேலைக்காரர்கள் :—எஜமானர்களே, அப்படியே செய்கிறோம். (என்று சித்தார்த்தகளை இழுத்துச் சென்று, மறுபடியும் வந்து) ஐயா, அடிக்கும்போது அவன் மடியிலிருந்து இந்தப் பெட்டி விழுந்தது. (என்று சொல்லி நகைப் பெட்டியைக் கொடுத்தார்கள்.)

மலய கேது :—(பெட்டியை வாங்கிப் பார்த்து) இதுவும் அமைச்ச ராக்ஷஸனுடைய முத்திரையினால் முத்திரை செய்யப்பட்டிருக்கிறது. உள்ளே பார்ப்போம். (திறந்து பார்த்து) இது நான் முன் ராக்ஷஸனுக்கு வெகுமதியாகக் கொடுத்த முத்து மாலைன்றோ? இப்போது இரகசியம் நன்றாய் வெளிப்பட்டுவிட்டது. இக்கடிதமும் ஆபரணமும் ராக்ஷஸனால் சந்திர குப்தனுக்கு அனுப்பப்பட்டிருக்கின்றன. வேலைக்காரர்களே, இவனை இன்னும் அடியுங்கள். பிறகு உண்மை வெளி வரும்.

வேலைக்காரர்கள் :—(அடிக்கிறார்கள்)

சித்தார் :—ஐயோ! ஐயோ!! அடிக்காதீர்கள்! உண்மையை உரைக்கின்றேன். அமைச்ச ராக்ஷஸர்

சந்திர குப்தருக்குப் பின் வருமாறு சொல்லியனுப்பு
 கிறார்:—“குலாத தேசத்தரசன் சித்திர வர்மன்,
 மலய தேசத்தரசன் சிங்கநாதன், காஷ்மீர தேசத்
 தரசன் புஷ்கராஷ்டின், சிந்து தேசத்தரசன் சிந்து
 ஷேணன், பாரலீகத்தரசன் மேகாஷ்டின் இவ்
 வைந்து பேர்களும் தங்களுக்குதவி செய்யச் சித்தமா
 யிருக்கிறார்கள். ஆனால், முதலில் குறிப்பிட்ட மூவ
 ரும் மலயகேதுவின் இராச்சியத்தைப் பெற விரும்பு
 கின்றனர். மற்ற இருவரும் முறையே அவனுடைய
 பணத்தையும் யானைப்படையையும் பெற விரும்புகின்
 றனர். தாங்கள் விஷ்ணு குப்தரை மந்திரி பதவியி
 னின்றும் நீக்கிவிட்டு, என்னை மந்திரியாகக்கொள்ள
 விருப்பங்கொண்டிருப்பதைக் கேட்டுச் சந்தோஷ
 மடைகிறேன். இவர்களுடைய விருப்பத்தையும்
 பூர்த்தி செய்து வைக்க வேண்டுகிறேன்.

பாகு:—இக்கடிதம் யாருடைய கையால் எழுதப்பட்டது?
 சித்தர்:—ஐயா, ராஷ்டிரிடம் வேலை பார்த்து வரும்
 சகட தாஸன் கையால் எழுதப்பட்டது.

மலய கேது:—சரி; போதுமானது. ராஷ்டிரனுடைய
 கெட்ட எண்ணம் நன்றாய் வெளிப்பட்டது. மந்திரி,
 அமைச்ச ராஷ்டிரனைப் பார்க்க விரும்புகிறேன்.

உடனே ராஷ்டிரன் வரவழைக்கப்பட்டான். ராஷ்டிர
 னன் வந்ததும், சித்தார்த்தகனையும் ஆபரணப் பெட்டி
 யையும் கடிதத்தையும் பார்த்தான். மலய கேது கடிதத்தை
 ராஷ்டிரனிடம் கொடுத்துப்படிக்கச் சொன்னான். ராஷ்டிர
 னன் கடிதத்தைப் படித்தான். தான் அணிந்துகொண்
 டிருக்கும் மூன்று ஆபரணங்களே கடிதத்தில் குறிக்கப்பட்
 டிருப்பதையும் கவனித்தான். தனக்கு மலயகேது வெகு

மதியாட ளித்த முத்து மாலையே பெட்டியில் தனது முத்திரையுடன் வைக்கப்பட்டிருப்பதையும் கண்ணுற்றான். சித்தார்த்தகனும் தன்னிடத்தில் வேலை செய்துகொண்டிருந்தது மலய கேதுவுக்குத் தெரியும். ஆகையால், இச்சமயத்தில் தனக்கு இவற்றுள் ஒன்றுமே தெரியாதென்று சொல்வது மூடத்தனமா துமென்றெண்ணிப் பதிலொன்றும் சொல்லாமலிருந்து விட்டான். உடனே மலயகேது கோபமடைந்து, ராக்ஷஸனை மந்திரி பதவியினின்றும் நீக்கி விட்டான். ராக்ஷஸனும் சாணக்கியருடைய தந்திரத்தினால் தனக்கு நேர்ந்த பரிபவத்திற்குத் தலை குனிந்து வெட்கி வெளியில் சென்று விட்டான். அவமானம் பொறுக்க மாட்டாமல் தற்கொலை செய்துகொண்டு இறப்பது மேலாயினும், தனக்காகச் சிறையிலடைக்கப்பட்ட நண்பனாகிய சந்தன தாஸனைச் சிறையினின்றும் விடுவிக்காமல் தானிறப்பது சரியன்று என்றெண்ணினான். பின்னும், “அந்தோ! கஷ்டம்! கஷ்டம்!! ஏ, இராச லக்குமியே, உனக்கும் புத்தி இவ்விதம் கெட வேண்டுமா? மேன்மை தங்கிய இராச வமிசத்திலுதித்த நந்தர்களை விட்டு, சந்திரகுப்தனிடம் போய் நிலைத்திருக்க வேண்டுமென்ற எண்ணம் உனக்கு எவ்வாறு தித்ததோ? வையமுமுதும் ஆண்ட சர்வார்த்த சித்தி நஞ்சுண்டு இறப்பது அவருடைய பெருமைக்கும் வீரத்திற்கும் ஏற்றதாகுமா? அவருக்குப் பிறகும் பர்வதகளை அரசனாக்க வேண்டுமென்று எவ்வளவோ முயற்சி செய்தேன். அம்முயற்சியெல்லாம் பர்வதகன் உயிரிழக்கவே காரணமாய் முடிந்தது. பிறகும் மலயகேதுவை அரசனாக்க வேண்டுமென்று விரும்பி அளவற்ற முயற்சிகள் செய்தேன். அவையும் வீணாயின. நமது விதியே நமது கொடும்பகைவனாயிருக்க, வீணாகச் சர்ணக்

கியனைப் பழிப்பதில் என்ன பயன்?" என்று பற்பல விதமாகப் புலம்பினான்.

பிறகு தன் மனத்தைச் சற்றுத் திடப்படுத்திக் கொண்டு, சந்தன தாஸனை விடுவிக்க வேண்டியதன் நிமித்தம் புஷ்பபுரம் சென்று, ஒரு தோட்டத்தில் உட்கார்ந்து கொண்டு, தக்க சூழ்ச்சியை ஆலோசித்துக்கொண்டிருந்தான்.

ராசூஸன் கடிதத்தைப் படித்துப் பார்த்த மலயகேது, சித்திர வர்மன் முதலிய ஐந்து சிற்றரசர்களும் சந்திர குப்தரிடம் நண்பு பாராட்டித் தன்னைக் கொல்ல நினைத்திருப்பதாய் அறிந்து, அவ்வைவரையும் கொலை செய்யும் படி உத்தரவிட்டான். அரசனுத்தரவின்படி அவ்வைவரும் கொல்லப்பட்டனர். உண்மையில் ஒரு விதப் பிழையுமறியாத ஐவரும் கொல்லப்பட்டவுடன், மற்றச் சிற்றரசர்களும் சேனைத் தலைவர்களும் மலயகேதுவினிடம் வெறுப்படைந்து, தங்கள் தங்கள் இருப்பிடத்திற்குத் திரும்பிச் சென்றார்கள். இவ்விதம் மலயகேதுவின் பலம் குறைந்து விட்டது. இதையறிந்த விஷ்ணு குப்தர் மறுபடியும் சந்திர குப்தரிடம் மந்திரி பதவியை ஏற்றுக்கொண்டு, சைனியங்களைத் திரட்டிக்கொண்டு வந்து, மலயகேதுவின் படைகளைத் தாக்கினார். தலைவர்கள் இல்லாத மலயகேதுவின் படைகள் என்ன செய்ய முடியும்? பயந்து நான்கு திசைகளிலும் ஓட முயன்றன. சந்திர குப்தருடைய படைத் தலைவர்கள் எதிரியின் படைகளைத் தையும் மடக்கித் தங்கள் வசமாக்கிப் பாடலிபுரத்திற்குள் கொண்டு வந்து சேர்த்தார்கள். மலயகேதுவின் பக்கத்திலிருந்தவர்கள் எல்லோரும் விஷ்ணு குப்தருடைய மனிதர்களானதால், உடனே மலயகேதுவைச் சிறைப்படுத்திச் சந்திர குப்தரிடம் கொண்டுவந்து சேர்த்தார்கள். சந்திர குப்தர் தயாளகுணம் பொருந்தியவராதலால், மலயகேதுவைச் சிறையி

னின்றும் விடுவித்து அவனுக்குச் சேர வேண்டிய இராச்சி யத்தையும் பொருள்களையும் கொடுத்து, அவனைத் தமக் குச் சிற்றரசனாக்கிக்கொண்டார்.

தூதர்கள் மூலமாய் ராசூஸனிருக்குமிடமறிந்து கொண்ட விஷ்ணு குப்தர் ராசூஸனைச் சமீபத்தில் வர வழைக்கவெண்ணினார்; அதற்கேற்ற உபாயத்தையும் நிச்சயித்தார்; உடனே முன் சிறையில் வைக்கப்பட்ட சந்தன தாஸனுக்கு மரண தண்டனை விதித்தார்; சித்தார்த்தகனையும் சமீத்தார்த்தகன் என்ற மற்றொருவனையும் கொலைக்கார வேடத்துடன் சந்தன தாஸனைக் கொலைக்களத்திற்கு அழைத்துப் போகும்படி உத்தரவிட்டார். அவர்களும் அப்படியே சந்தன தாஸனை அழைத்துச் சென்றார்கள். உடனே விஷ்ணு குப்தரால் ஏவப்பட்ட ஜய சிங்கன் என்ற ஒரு தூதன் ராசூஸனிருக்குமிடம் சென்று, தற்கொலை செய்துகொள்பவன்போலப் பாசாங்கு செய்தான்.

இதை ராசூஸன் கண்டான்; மனந்தாளாமல் அவனைருகில் வந்து, “தற்கொலை செய்துகொள்ள யாது காரணம்?” என்று வினவினன். அதற்கு ஜய சிங்கன், “ஐயா, காரணத்தைக்கேட்டு என்ன பயன்? ஆனாலும் சொல்லுகிறேன்; கேளுங்கள்: பாடலிபுரத்தில் சந்தன தாஸர் என்ற ஒரு பெரிய வியாபாரி இருக்கிறார். அவரிடம் அமைச்ச ராசூஸர் தம் குடும்பத்தை ஒப்பித்துவிட்டு வெளியே போயிருக்கிறார். மகாராஜா சந்தன தாஸரைக் கூப்பிட்டு, அமைச்ச ராசூஸருடைய குடும்பங்களைத் தம்மிடம் ஒப்பிக்கும்படி உத்தரவு செய்தார். அதற்குச் சந்தன தாஸர் இணங்கவில்லை. ஆகையால் சந்தன தாஸருக்கு மரண தண்டனை விதிக்கப்பட்டது. கொலைக்காரர்கள் அவரைக் கொலைக்களத்திற்கு அழைத்துச் சென்றார்கள். அவர் எனக்கு மிகவும் நண்பர். அவருக்கு நேர்ந்த ஆபத்தைப் பொறுக்க முடியாமல் தற்கொலை செய்து கொள்கிறேன்,” என்று உரைத்தான். உடனே ராசூஸன் ஜயசிங்கனைத் தற்கொலையினின்றும் மறுத்துச் சந்தன

தாஸனை விடுவிப்பதற்காக விரைவாய்க் கொலைக்களத்திற்கு ஓடினான். சந்தன தாஸனைக் கொலை செய்வதற்குக் கொலைக்காரர்கள் சித்தமாயிருந்தார்கள். சந்தன தாஸன் கழுத்தில் பூமாலை போடப்பட்டிருந்தது. (கொலை செய்யப் படுகிறவனது கழுத்தில் பூமாலை போட்டுக் கொலை செய்வது வழக்கம்.) அமைச்ச ராக்ஷஸன் வந்ததும் கொலையை நிறுத்திவிட்டு, ஒருவன் விஷ்ணு குப்தரிடம் ஓடி இச்செய்தியைத் தெரிவித்தான். உடனே விஷ்ணு குப்தர் ராக்ஷஸன் இருக்குமிடம் வந்து சேர்ந்தார்; ராக்ஷஸனுக்குத் தகுந்த மரியாதைகள் செய்து, இதுவரை நடந்த சம்பவங்களெல்லாம் தம்மாலேயே செய்யப்பட்டவை என்றும், அவனைச் சந்திர குப்தருக்கு மந்திரியாகச் செய்வதற்காகவே அவ்விதச் சூழ்ச்சிகள் செய்யப்பட்டனவென்றும் தெரியப்படுத்தினார். இதற்குள் சந்திர குப்தரும் அவ்விடம் வந்தார். ராக்ஷஸனும் சந்திர குப்தரும் ஒருவருக் கொருவர் மரியாதை செய்துகொண்டனர். பிறகு விஷ்ணு குப்தர் ராக்ஷஸனைப் பார்த்து “அமைச்சரே, சந்தன தாஸனை விடுவிக்க வேண்டுமென்ற எண்ணமிருந்தால், தாங்கள் சந்திர குப்தருக்கு மந்திரியாக அமர வேண்டும்,” என்றார். ராக்ஷஸன் மறுத்துச் சொல்ல முடியாமல், அப்படியே செய்வதாக ஒப்புக்கொண்டான். பிறகு சந்தன தாஸன் விடப்பட்டான். உடனே, ராக்ஷஸனும் விஷ்ணு குப்தரும் கூட இருந்து, சந்திர குப்தருக்கு முடி சூட்டினார்கள். மலயகேதுவும் முடிசூட்டுத் திருவிழாவில் மரியாதைகள் பெற்றுக்கொண்டு, தன் தேசம் சென்றான். சந்தன தாஸன் முதலியவர்களுக்கும் வெகுமதிகள் அளிக்கப்பட்டன. சிறையிலடைக்கப்பட்டிருந்த எல்லோரும் சிறையினின்றும் விடப்பட்டார்கள். விஷ்ணு குப்தரும் அவிழ்ந்த தலைமயிரை முடித்துச் சந்திர குப்தரிடமும் ராக்ஷஸனிடமும் உத்தரவு பெற்றுச் சென்றார். சந்திர குப்தர் ராக்ஷஸன் உதவியால் வெகு காலம் அரசாண்டு மகிழ்ந்திருந்தார்.

APPROVED BY THE TEXT-BOOK COMMITTEE
Vide Fort St. George Gazette 19-11-29 page 603

CHANDRAGUPTA

No: 667

84

BY

PANDIT SIROMANI V. KRISHNAMACHARIAR

Senior Pandit, Government Oriental Manuscripts Library, Madras,

and author of

BAPPABHATTICARITA

IN SANSKRIT.

THE EDUCATIONAL PUBLISHING CO.,

GEORGE TOWN :: :: MADRAS